DANIELLE BARLETTE

Lumea modei

Traducerea şi adaptarea în limba română de ANCA STANCU

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

— Sunt îndrăgostită! exclamă Amanda Colby. Este chiar mai bine decât visam. Coborî repede din limuzină fără să mai aştepte ca şoferul să-i deschidă portiera.

— Bine ai venit la Mirrors, îi spuse mătuşa Roz. Sunt atât de bucuroasă că vom petrece această vacanţă împreună. Dacă vei supravieţui nebuniei Crăciunului, ai să înveţi multe despre afacerile din lumea modei.

— Nu te îngrijora, mătuşă Roz, mă voi descurca, răspunse Amanda entuziastă. Dar, înainte de a începe, aş dori să arunc o privire prin magazin ca să mă învăţ cu locurile.

Mătuşa ei se întoarse spre şofer şi-i spuse:

— Mulţumesc, Michael, nu mai am nevoie de tine până la prânz.

Amanda păşi pe sub marchiza argintie sprijinită pe stâlpi din material cromat şi se opri în faţa uşilor imense care-i reflectau imaginea. Ridică privirea şi văzu literele groase, argintii proclamând lumii numele magazinului: MIRRORS.

Le văzuse de multe ori pe ambalajele pachetelor cu cadouri pe care mătuşa i le trimitea de sărbători. Iar acum se aflau, în sfârşit, în faţa ei.

Amanda încercă să cuprindă totul dintr-o singură privire: eleganţa magazinului, licărirea luminiţelor de Crăciun, decoraţiile argintii ale brazilor care flancau intrarea.

Pentru sutele de cumpărători care treceau grăbiţi pe lângă ea, Mirrors nu era altceva decât un magazin select de pe Madison Avenue, dar pentru Amanda acest loc era un vis devenit realitate.

Mirrors era magazinul construit de Roz Noble prin

talent şi muncă grea. Amanda auzise de multe ori povestea: mătuşa ei plecase din Boston când era încă foarte tânără, lucrase la diverse case de modă până ajunsese la New York, unde cunoscuse succesul. Nu erai bine îmbrăcat dacă nu-ţi făceai cumpărăturile la Mirrors.

Amanda îşi văzu imaginea reflectată în oglinzile imense ale uşii. O pală de vânt îi răvăşise părul lung ce-i încadra faţa drăguţă. Obrajii i se coloraseră de emoţie.

— Sora mea n-ar fi prea încântată dacă te vei întoarce răcită la Boston. Haide să intrăm, spuse mătuşa Roz, trezind-o din visare.

— Nu-mi este frig deloc, dimpotrivă, spuse tânăra păşind alături de mătuşa ei în vestibulul magazinului. O tânără femeie îi luă paltonul de culoare mov şi-i zâmbi politicos.

Când se îmbrăcase dimineaţă, Amanda decisese să arate mai matură decât vârsta ei, de aceea purta cizme cu tocuri înalte, o fustă în carouri şi un pulover strâns pe bust. Singura bijuterie era o broşă în stil art Deco, care i se păruse foarte simpatică: un peştişor în toate culorile curcubeului.

Mătuşa Roz o invită cu un gest teatral să intre în magazin:

— Eşti gata pentru un tur rapid, Mandi? Haide!

Magazinul era împărţit în mai multe raioane.

Amanda recunoscu haine ale designerilor celebri: pulovere Sonia Rykiel, pantaloni Kenzo, rochii Giorgio Armani.

— Câte secţiuni are acest etaj? întrebă ea.

— Depinde de articole. Le schimbăm destul de des. Mătuşa Roz începu să râdă şi arătă raionul din centrul magazinului. Acum două săptămâni am mutat aici paltoanele din lână peruviană. Au avut un succes imens. În trei zile am vândut douăsprezece la preţul de 2.500 de dolari. Linda Rostantă a cumpărat două. Nu ştiu ce şanse sunt să le poarte în Los Angeles.

Se opri o clipă şi aranjă un ornament dintr-un brad de Crăciun.

Amanda rămase în spatele ei, jucându-se cu o şuviţă din părul ei negru strălucitor. Privind brazii împodobiţi multicolor îi veni o idee.

— Aşteaptă, mătuşă Roz, spuse ea în timp ce înaintau spre următorul raion.

Bătrâna femeie, subţire şi sofisticată, îmbrăcată într-un pulover din mohair gri şi o fustă din stofă neagră, se opri şi-şi privi nepoata.

— Ştii ce ar trebui făcut ca acest loc să arate superb? Nu vreau să spun că acum n-ar fi aşa, dar…

— Ce anume, iubito? întrebă Roz clipind din ochii albaştri ivorii.

— Am putea aranja ornamentele din brazii de Crăciun după culori. Vreau să spun în nuanţele aceleiaşi culori: de la albastru închis în vârf la bleu pal la poale sau de la mov la roz…

— Da, da, înţeleg, spuse mătuşa Roz zâmbitoare. Este o idee foarte bună. Toate aceste amănunte fac bine la vânzări. Poţi să faci acest lucru după-amiază. Dar te rog să nu schimbi totul într-o singură zi. Ai înţeles? întrebă ea mângâindu-i părul cu blândeţe.

— Promit, răspunse Amanda cu un zâmbet triumfător.

Experienţa pe care o va căpăta la Mirrors o va ajuta la interviul de la Institul de Modă.

Să intre la cursul de vară al Institutului de Modă era cel mai mare vis al ei, de aceea venise în vacanţa de Crăciun la New York. Completase cererea, căpătase o recomandare de la profesorul ei de arte şi obţinuse un interviu. Cea mai grea parte fusese aceea de a le spune părinţilor ei. Amanda zâmbi. Ei erau de modă veche. O slujbă în domeniul modei nu era cea mai bună alegere pentru fiica lor. Ar fi fost mult mai bine dacă ar fi urmat o carieră în învăţământ.

În ciuda obiecţiilor părinţilor, îi convinsese să-i ofere o şansă şi s-o lase să vină la interviu. Acum, totul mergea conform planurilor ei.

Vocea mătuşii Roz o aduse din nou la realitate.

— Rachel şi Cindy te vor ajuta să rearanjezi

decoraţiunile. Aşa veţi avea ocazia să vă cunoaşteţi mai bine.

— Excelent, spuse Amanda, nerăbdătoare să le cunoască pe cele două fete cu care va lucra în vacanţă.

— Amândouă au cincisprezece ani. Poate veţi deveni prietene, chiar dacă vin din medii diferite. Mama lui Cindy este o cunoscută scriitoare, iar cea a lui Rachel o cântăreaţă de pe Broadway.

— Sper să avem ceva în comun, spuse Amanda.

— Bineînţeles că aveţi. Toate iubiţi lumea modei. O să-ţi placă să lucrezi cu fete de aceeaşi vârstă cu tine. Cindy e liniştită şi timidă, iar Rachel… ei bine, Rachel este unică. Vei vedea.

Îşi continuară turul până se opriră în faţa unui elegant birou de ambalat cadouri. O fată cu păr roşcat, îmbrăcată într-un pulover alb şi pantaloni negri, tocmai scria o felicitare.

— Cindy, eu şi Amanda tocmai vorbeam despre tine.

Tânăra îi zâmbi delicat Amandei.

— Îmi pare bine că te cunosc, spuse Amanda, zâmbindu-i la rândul ei.

Înainte de a mai spune ceva, mătuşa Roz o prinse de braţ şi o trase spre raionul de accesorii.

Rachel tocmai proba un colier din argint şi turcoaze.

— Arăţi superb, draga mea, în special cu această minunată rochie mini din jerse, spuse mătuşa Roz. Îţi aduci aminte că ţi-am vorbit despre…

Rachel scutură din cap şi buclele blonde i se răvăşiră.

— Stai, lasă-mă să ghicesc. Făcu o pauză teatrală şi cu un gest arătă spre Amanda. Tu eşti A-man-da!

— Arăţi ca şi cum ai pleca într-o excursie în Mexic, glumi Amanda.

— Oh, mulţumesc. Dar n-ar putea fi Monte Carlo? Am fost în Mexic, cu tatăl meu, de ziua recunoştinţei…

— Gata, veţi avea destul timp să sporovăiţi, le întrerupse mătuşa Roz, care deja pornise mai departe pe culoarul pardosit cu marmură alb-negru.

— Vorbim mai târziu, spuse Amanda fugind după

mătuşa ei.

Nu văzuse în viaţa ei atâtea oglinzi. Auzise de la Madam Rossant, profesoara ei de franceză, despre Sala Oglinzilor de la Versailles, dar nu credea că se putea compara cu magazinul mătuşii ei. Mirrors era o marcă renumită şi dorea să ajungă şi ea la fel de cunoscută. În primul rând va trebui să cucerească New York-ul, apoi Parisul şi restul lumii.

Îşi urmă mătuşa care urca o scară în spirală spre etajul superior al magazinului.

— Încă nu-mi vine să cred cât de impresionant este Mirrors… spuse Amanda oprindu-se să privească cele două candelabre imense din cristal ce luminau întregul magazin.

— Aşadar, Mandi, ce părere ai? întrebă Roz ajunsă la capătul scării.

Amanda i se alătură şi privi peste balustradă: totul era din marmură, crom şi oglinzi: modern şi strălucitor. Apoi îşi întoarse privirea spre spaţiul în care se afla. Acest al doilea etaj era cu totul altfel: fragil şi elegant. Covoare de culoarea piersicii, lumina învăluitoare şi… oglinzi, bineînţeles. Dar aici, oglinzile erau antichităţi, în rame grele aurite, ovale sau pătrate. Colecţia mătuşii Roz strânsă în peste douăzeci de ani. De la această pasiune venea şi numele magazinului: Mirrors – Oglinzi.

Parterul era locul de unde puteau cumpăra oamenii obişnuiţi, însă etajul era pentru cei din elită. Roz aproape o răpise pe Sabrina Dupré de la Yves Saint Laurent pentru a-i decora acest spaţiu.

Această atmosferă o făcu pe Amanda să vorbească aproape în şoaptă. Se opri şi privi din toate unghiurile o rochie aşezată pe un manechin.

— Cât costă o rochie ca aceasta? întrebă ea.

— Pot porni de la 2000 de dolari şi să tot crească până la 18.000 – 20.000 de dolari. Amanda făcu ochii mari de uimire. Dar mătuşa Roz zâmbi şi-i mângâie părul mătăsos. Ştiu că mama ta nu crede că am ajuns până aici! Apropo, bine că mi-am adus aminte! Să-ţi alegi o rochie pentru petrecerea de Crăciun.

Ochii fetei licăriră de entuziasm.

— O rochie de la Mirrors, pentru mine?

— Vei avea nevoie, deoarece trebuie să participi la cel mai mare eveniment al sezonului. Mătuşa Roz era la fel de entuziastă ca nepoata ei. Ţi-am spus despre cadouri? La fiecare petrecere ofer oaspeţilor mei câte un cadou special. Este o tradiţie. De data aceasta, cadourile sunt fabuloase… le vei vedea după-amiază.

— Despre ce este vorba? întrebă Amanda, curioasă.

— Pălării! Importate din Panamá. Superbe, cu boruri late, spuse Roz zâmbind enigmatic. La fel ca cele pe care le purtau bărbaţii în anii ’20. Iar acum, în anii ’80, le va purta toată lumea. Sper să revină la modă. Toată lumea bună din New York va purta pălării de panama. Voi da startul pentru vara aceasta. Mirrors va fi primul şi singurul magazin unde se vor găsi. Am exclusivitate pentru desfacerea lor. Nu le vei vedea nicăieri altundeva. O privi pe Amanda, dorind să fie sigură că aceasta înţelesese importanţa evenimentului. În acest scop, am invitat şi presa la petrecerea mea de Crăciun.

— Roz! Bernice Claunsen, asistenta mătuşii Roz, o privea ca şi cum asista la o înmormântare. Trebuie să-ţi dau o veste teribilă. Bernice se opri şi lăsă ochii în pământ. Despre pălării… Sunt… sunt… blocate în Chicago.

— Ce vrei să spui? Vocea lui Roz era furioasă. Trebuia să sosească în această după-amiază.

— Aceasta e problema, Roz. Nu vor ajunge. Cel puţin nu la timp pentru petrecere.

Capitolul 2

Turul Amandei prin Mirrors fu întrerupt brusc. Acum stătea tăcută în biroul mătuşii Roz, ascultând atentă.

— Ce ştii despre transportul meu? întrebă Roz cu voce răstită în receptor.

Apăsă un buton şi o voce bărbătească se auzi în difuzor.

— Este blocat în Chicago; vocea bărbatului era de asemenea iritată.

— Ascultă. Aceste pălării trebuie să ajungă aici. Nu

vreau să mă fac de râs în faţa celor mai mari nume din lumea modei. Chipul mătuşii Roz era alb ca varul.

Amanda o privea fascinată. Era o parte am tuşii pe care n-o mai văzuse niciodată. Fermă şi dură, ea continuă:

— Trebuie să fie aici mâine! Ai înţeles! Degetele ei cu unghii superb manichiurate băteau darabana în birou. Dă-mi-l pe şeful tău!

— Eu sunt şeful, doamnă. De aceea v-am sunat. Aeroportul este închis, toată coasta de vest este sub zăpadă.

Amanda şi Roz se priviră una pe alta.

— Am încercat să-ţi spun, şopti Bernice.

Dar Roz n-o băgă în seamă şi vorbi în continuare cu interlocutorul ei.

— Nu vreau un raport meteorologic! Vreau să ştiu când îmi va sosi transportul!

— Nu înţelegeţi, doamnă? vocea bărbatuui era furioasă. Zăpada atinge aproape un metru şi ninge încontinuu. Nimeni nu poate spune când se va redeschide aeroportul.

— Dar este imposibil, vocea lui Roz se mai calmase. Acest transport înseamnă totul pentru mine. Trimite-mi-l cu trenul sau cu un camion. Plătesc oricât!

— Îmi pare rău, spuse bărbatul, dar nimic nu se mişcă în Chicago.

— Nu accept acest răspuns. Găseşte ceva, imediat. Aştept să mă suni să-mi spui ce ai rezolvat.

— Nu…

Vocea bărbatului fu întreruptă de Roz care închisese telefonul şi se aşeză confortabil în fotoliu.

Amanda se simţea penibil, neştiind ce să spună. Moralul ei se prăbuşise. Ştia că nu face bine să se gândească la ea în timp ce mătuşa avea probleme, dar era convinsă că vacanţa ei nu începuse sub cele mai bune auspicii. Înainte de a primi acel telefon, mătuşa Roz îi spusese că vor lua masa într-un restaurant elegant, unde se întâlneau nume mari din lumea modei şi show-bussinesului. Acum, însă, era sigură că mătuşa nu mai

avea poftă de mâncare.

Se simţea încurcată pentru că devenise atât de egoistă. Trebuia să se concentreze asupra mătuşii şi a magazinului, să încerce să uite de farmecul New York-ului. Tot ce conta era să facă o impresie bună la interviul de la Institutul de Modă. Restul nu era important. Dacă intra la cursul de vară, avea tot timpul să descopere New York-ul.

După un timp, Bernice şopti:

— Ascultă, Roz. Nu poţi face nimic, acum. De ce nu te duci să iei prânzul cu nepoata ta, aşa cum ai planificat? Voi da telefoane la toate firmele de curierat din Chicago. Până te întorci, sper să rezolv acest inconvenient.

Amanda speră din tot sufletul ca mătuşa ei să fie de acord.

— Prânzul! aproape că uitasem. Am rezervat o masă la Tavern on the Green pentru întâlnirea cu Barry Jameson. Trebuie să mergem, spuse Roz privind în direcţia Amandei, a spus că-l aduce şi pe fiul lui.

— Cine este Barry Jameson? întrebă Amanda, forţându-se ca vocea ei să rămână calmă.

— Bine că m-ai întrebat pe mine, decât să faci vreo gafă în timpul mesei. Este cel mai mare fotograf din oraş, poate din lume. La fel de cunoscut ca Avedon şi Scovullo.

Obrajii Amandei se înroşiră.

— Oh, acel Barry Jameson? Şi fiul lui este fotograf?

— Nu, este încă la şcoală… Sper să te împrieteneşti cu el, spuse Roz.

Probabil un tocilar, sau poate mai rău: un băiat de bani gata, se gândi Amanda. Mătuşa mi-a aranjat o întâlnire, sper totuşi că gusturile ei pentru băieţi să fie la fel de bun ca cel pentru haine.

— Bernice are dreptate. Dacă stau aici şi-mi fac griji, nu se va topi zăpada de pe aeroportul din Chicago, spuse Roz calmă. Oricum, după cum o cunosc pe asistenta mea, va găsi o soluţie până ne întoarcem.

Îi zâmbi asistentei, privind-o cu încredere.

— Bineînţeles, replică Bernice zâmbind. Voi face totul ca să rezolv problema. Ai face bine să pleci, ştii prea bine

că lui Barry nu-i face plăcere să aştepte.

Roz dădu aprobator din cap.

— Nu contează că lucrează de atâta timp pentru mine, multă lume stă la rând să-l înhaţe. Se întoarse apoi spre nepoata ei.

— De ce nu te machiezi puţin, dragă? O, şi trebuie să facem neapărat ceva cu părul tău. Într-una din zilele acestea vom trece pe la Claude. Este stilistul meu.

Amanda se privi într-o oglindă. Arăt ca Fantoma Crăciunului trecut, se gândi ea. Nu mă mir că mătuşa mi-a spus să mă machiez mai mult. Îşi căută trusa de machiaj în geantă şi-şi pudră puţin nasul, puse un strop de ruj pe buze, puţin fond de ten pe obraji şi o umbră de mov pe pleoape. Puse cutiuţa înapoi în geantă şi se privi din nou în oglindă. Ce mult contează un pic de culoare, se gândi ea privindu-se admirativ.

Mai rămânea o singură problemă: părul. Era lung, strălucitor şi negru, însă singurul cuvânt care îl putea descrie era: zăpăcit. Buclele nu-i stăteau niciodată în ordine. Pentru a suta oară, consideră că ar trebui să-l taie… dar încă nu avea curajul pentru o schimbare radicală.

— Eşti gata, Mandi? Michael este aici, spuse mătuşa Roz.

— Gata, răspunse ea. Michael? Oh, da. Şoferul. Îşi puse geanta pe umăr şi se alătură mătuşii.

Roz îşi strângea nişte hârtii de pe birou.

— Pot să te ajut? se oferi Amanda.

— Termin într-un minut, răspunse aceasta trântind hârtiile într-un sertar. Aici sunt ideile pentru cadourile de Crăciun. Se pare că eu şi Bernice vom trebui să ne uităm peste ele în caz de urgenţă. Şi se pare că avem o urgenţă. Între timp, va trebui să-mi explice Barry Jameson de ce catalogul de vară trebuie făcut într-o insulă din Pacificul de sud şi nu în Caraibe, aşa cum stabilisem. Acest bărbat crede că fotografiile trebuie făcute la o mie de kilometri distanţă de studioul lui şi pe mine să mă coste dublu.

O luă pe nepoata ei de braţ şi-i spuse:

— Haide, dragă, să mergem. Lasă-mă să-ţi văd ochii. Umbra aceasta este mov? Ce cosmetice foloseşti? Nu contează, vom vorbi despre machiaj mai târziu.

Cele două urcară în limuzină şi Amanda se miră cât de uşor se adapta la stilul de viaţă al mătuşii. Ce bine ar fi dacă prietenele ei ar putea s-o vadă acum!

— Sper ca Barry să nu fie dificil, spuse Roz mai mult pentru sine. Mă înnebuneşte cu imposibilele lui cereri. Acest bărbat adoră să fotografieze în locuri exotice, atâta timp cât altcineva îi plăteşte cheltuielile.

— De ce nu vrea să meargă în Caraibe? întrebă Amanda. Mie mi se pare un loc foarte exotic.

— Pentru că s-a plictisit de Caraibe, răspunse Roz. Acum vrea în Insulele Fiji.

În acel moment limuzina se opri în faţa localului şi Michael le deschise portiera. Portarul le salută cu respect şi Amanda se uită surescitată de jur-împrejur, sperând să dea ochii cu o celebritate.

Brazi imenşi înconjurau sala restaurantului, strălucind de luminiţe multicolore. Peste tot se găseau ghirlande şi ornamente de Crăciun. Aşa arată New York-ul, se gândi Amanda. Cât de diferit era de oraşul ei liniştit!

— Bună seara, André, îl salută Roz pe şeful de sală. Domnul Jameson a sosit? Trebuie să mă întâlnesc cu el.

— Da, doamnă. A sosit acum cinci minute. Este în Zona de Cristal. Vă conduc.

Ocoliră un brad gigantic şi se opriră în faţa unei mese ocupate de doi bărbaţi.

André le ajută să se aşeze şi Amanda se făcu mică în scaunul comod.

— Barry, arăţi minunat! spuse Roz aplecându-se peste masă şi sărutându-l pe obraji. Se întoarse apoi repede către nepoata ei şi făcu prezentările. Amanda, acesta este Barry Jameson… şi acesta este fiul său, Bob.

Pentru un moment, Amanda rămase vrăjită de ochii albaştri ce aparţineau celui mai drăguţ băiat pe care-l cunoscuse până acum.

Capitolul 3

Amanda îi întinse mâna şi atingerea lui o făcu să se înfioare. Mâna lui Bob era caldă şi fermă în acelaşi timp.

— Bună, îmi pare bine să te cunosc, spuse el cu voce fermă.

Era adorabil. Înalt, zvelt, cu ochi incredibil de albaştri. Şi părul… la fel de strălucitor ca razele soarelui.

— Vreţi să luaţi loc? spuse Roz trezind-o din visare. Se întoarse spre Barry şi i se adresă: Haide să vorbim despre afaceri înainte de a mânca. Ce este cu Fji?

Barry începu să râdă:

— Nu-ţi pierzi timpul, nu-i aşa, Roz? Îţi spun că…

— Nu vrei să comandăm mai întâi ceva de băut? Un chelner veni imediat lângă masa lor cu un carneţel în mână.

— Amanda, ce doreşti să iei? întreabă mătuşa Roz. Totul părea sofisticat în acest restaurant.

Amanda se simţi stânjenită, dar se uită încrezătoare la chelner.

— Aş dori o Cola, vă rog.

Roz şi Barry comandară vin alb.

— Eu aş vrea o bere, spuse Bob, calm.

Barry îl proni cu privirea.

— Am pierdut cumva ultimele tale aniversări sau s-a schimbat cumva legea în New York, în timp ce eram plecat cu afaceri?

Roz puse mâna pe braţul lui Barry.

— Nu te enerva. Bob este mult mai responsabil decât mulţi dintre adulţii pe care-i cunosc. O bere nu poate să-i facă rău. Acum, spune-mi de ce vrei să te duci în Fiji?

Amanda nu auzi decât ce spusese despre Bob. Era mult mai responsabil decât majoritatea adulţilor şi era… minunat.

Spera ca şi el să-i împărtăşească sentimentele. Până una alta se părea că Bob era absorbit de discuţia dintre tatăl lui şi Roz.

— Am să-ţi spun de ce… pentru că Mirrors are nevoie de un tratament de primă clasă. Barry dădu din mâini ca şi când ar fi creat o pictură invizibilă. Lumina din insulele

Pacificului de Sud este cea mai bună din toată lumea.

— Nu faci fotografii pentru National Geographic, Barry. Este doar catalogul pentru colecţia de vară a magazinului meu, spuse Roz tăind aerul cu un gest al mâinii.

— Ştiu asta, spuse Barry, clătinând din cap. De aceea am ales locul ideal pentru colecţia ta.

— Ţi-am spus acum două săptămâni că sunt în tratative şi cu Lydia Brawnell. Soţul ei este preşedintele Liniilor aeriene Caraibiene, deci am unele avantaje.

— Ştiu cine este Lydia Brawnell, Roz, spuse Barry sarcastic. Eu ţi-am prezentat-o acum câţiva ani, ai uitat?

— Te distrezi? auzi Amanda o şoaptă la ureche.

Tânăra se întoarse şi-l văzu pe Bob cum îi zâmbeşte.

— Deloc, şopti la rândul ei. Urăsc certurile, în special cele în public. Sunt stânjenitoare.

— Tot timpul se întâmplă asta. Tata este unul dintre cei mai buni fotograf din lume. Bob se opri o secundă, apoi continuă: Şi mătuşa ta… asta este o altă poveste… spuse el zâmbind. Sunt buni prieteni, cu toate că de fiecare dată când se întâlnesc sar scântei.

Chelnerul aduse băuturile şi Roz îi spuse ţâfnoasă:

— Adu-mi salata mea obişnuită!

Chelnerul puse băuturile în faţa fiecăruia şi le înmână câte un meniu.

Amandei nu-i venea să creadă câte feluri de mâncare puteau să existe. Rămase gânditoare, deoarece îşi pierduse pofta de mâncare când îl văzuse pe Bob.

Totuşi, trebuia să comande ceva.

Mătuşa Roz ridică paharul.

— Vreau să le urez tinerilor să se distreze bine de sărbători… şi ţie Barry, un Revelion fericit în Caraibe, spuse ea zâmbind rece spre fotograf.

Barry nu reacţiona. Luă o sorbitură din pahar, deschise meniul şi se adresă băiatului:

— Bob, tu ce vrei să comanzi?

— Ceva normal: un hamburger şi cartofi prăjiţi, răspunse Bob.

Amanda nu găsi aşa ceva în meniu. Marea majoritate a produselor aveau denumiri ciudate. Până la urmă se hotărî pentru nişte crochete de peşte cu cartofi natur care costau în jur de zece dolari.

După ce luă comanda, chelnerul dispăru ca prin farmec.

— Nu mai avem ce discuta, Barry.

Amanda fu sigură că vocea mătuşii ei se auzea în toată încăperea…

— Nu eşti singurul fotograf din lume şi sigur nu vei traversa jumătate din glob pe banii mei, atâta am avut de spus.

Faţa lui Barry deveni roşie de furie.

— Chiar vorbeşti serios când afirmi că nu pot călători într-un asemenea loc fără ajutorul tău? întrebă el furios, apoi continuă fără să aştepte ca ea să-i răspundă: Pot să merg unde vreau, oricând vreau, nu am nevoie de banii tăi! Şi nici nu am nevoie de comenzile tale pentru a mă menţine în top. Ce s-a întâmplat, dragă, îţi merg prost afacerile, de nu-ţi poţi permite o asemenea deplasare?

Amanda îşi dori să devină invizibilă. Toată lumea din restaurant era cu ochii îndreptaţi spre masa lor.

Scaunul lui Roz scârţâi când aceasta îl trase şi se ridică.

— Nu mai suport să fiu insultată, spuse ea supărată. Amanda, eu plec. Te rog să treci nota de plată în contul meu. Ne vedem la magazin. Să iei un taxi.

Barry se ridică şi-i spuse fiului său:

— Plec şi eu. Tu poţi rămâne, dar trece nota de plată în contul meu.

Ce doi plecară ca o furtună, fără să se mai salute.

Când se dezmetici, Amanda fugi după mătuşa ei, dar aceasta dispăruse. Se întoarse la masă şi se uită stânjenită la Bob.

— Ce facem acum?

El ridică din umeri şi sorbi din bere.

— Eu unul mor de foame, aşadar vom mânca.

— Ce ştii despre această şedinţă foto? întrebă ea.

— Nu prea multe. Am impresia că cei doi nu prea ştiu să comunice între ei.

— Şi ce-o să se întâmple acum?

— Cred că scenariul va decurge în felul următor: se vor certa încă două-trei zile în legătură cu locul. Până la urmă tatăl meu va fi de acord să meargă în Caraibe, deoarece ţine mult la mătuşa ta. Tânărul zâmbi şi adăugă: am observat că pentru ea depune mai mult efort decât pentru alt client. Până la urmă, mătuşa ta îl va trimite şi în Fiji, pentru alt catalog, poate pentru cel de costume de baie. Ştiu că ea îi respectă munca şi ideile. În cele din urmă, toată lumea va fi fericită.

— Sună cam nebunesc pentru mine, spuse Amanda clătinând din cap.

Asta nu este una dintre cele mai bune zile ale mătuşii Roz, se gândi ea. Privi apoi la băiatul din faţa ei. Dar sigur este una dintre cele mai bune pentru mine.

Chelnerul veni şi le aduse comanda.

— Pentru dumneavoastră, mademoiselle, crochete şi pentru dumneavoastră, sir, hamburger şi cartofi prăjiţi.

— De ce mie mi-a spus mademoiselle şi ţie şir? întrebă ea amuzată, după ce chelnerul e făcu din nou nevăzut.

Bob clipi din frumoşii lui ochi albaştri.

— Este un secret al Tavernei, chelnerii vorbesc franţuzeşte cu cele mai drăguţe persoane de la masă.

— Când mi se adresează în franceză, mă face să mă simt mai bătrână.

— Câţi ani ai? întrebă Bob.

De ce o întrebare atât de inocentă mă face să mă simt atât de stânjenită? se întrebă Amânada.

— Am aproape şaisprezece, spuse ea simţind cum i se înroşesc obrajii.

— Eu am şaptesprezece, spuse el muşcând din hamburger, apoi, după câteva secunde: sunt boboc la Universitatea Columbia.

— Stai în New York? Amanda spera ca răspunsul să fie da, astfel încât data viitoare când va mai veni în oraş

să-l mai poată întâlni.

— Sunt născut şi crescut aici. Sunt un newyorkez autentic, din Manhattan.

Amanda îl privi uimită, neînţelegând ce voia să spună.

— Majoritatea locuitorilor New York-ului vin din Idaho, Texas sau din altă parte. Ca şi tine. Mătuşa ta mi-a spus că eşti din…

— Boston, spuse Amanda.

— Aşa. Sunt sigură că este un oraş drăguţ, dar ne-am fi întâlnit mai devreme dacă locuiai în New York.

Acesta era un compliment? se întrebă Amanda cu inima bătându-i nebuneşte.

— Am venit doar în vacanţă. Voi lucra la mătuşa Roz, o ajut pe perioada sărbătorilor. Se opri şi-l privi pe Bob. Oare să-i vorbească despre adevăratul motiv al venirii ei în New York? Se decise să-i spună adevărul:

— Mai este un motiv pentru care am venit în New York. Am un interviu pentru cursul de vară de la Institutul de Modă. Sper să revin în oraş, să devin newyorkez. Cum este?

— Ce să fie? întrebă Bob, mirat.

— Să fii newyorkez.

— Foarte amuzant. Unde ai spus că are loc interviul?

— La Institutul de Modă.

— Oh, da. O cercetă cu privirea, vădit interesat. Îţi doreşti mult să mergi acolo?

— Da. Este cel mai mare vis al meu. Iubesc lumea modei. Dar mama şi tatăl meu vitreg sunt total împotrivă. Zâmbi stânjenită. Nu cred că moda este o afacere serioasă. Ei cred că mătuşa Roz este excentrica familiei, care pur şi simplu a avut noroc. Dar nu-mi pasă! Vreau să am o carieră asemănătoare cu a ei!

— Vrei să devii excentrica familiei?

— Nu, prostuţule! Vreau să devin designer, să am propriul meu magazin cândva… apoi se întrerupse şi fără altă introducere, îl întrebă: Tu ce carieră vrei să urmezi?

— Habar n-am, spuse Bob, trecându-şi mâna prin păr.

Mă interesează puţin muzica…

— La ce cânţi?

— La radio, de cele mai multe ori. Zâmbi şi scutură din cap. Nu, de fapt cânt la chitară. Dar nu sunt chiar atât de bun. Ridică din umeri şi continuă: părinţii mei sunt oameni creativi. Mama este producător TV, iar tata ştii cine este. Presupun că se aşteaptă să-i urmez, dar va fi un şoc pentru ei când îşi vor da seama că sunt afon. Tu eşti norocoasă. Ştii exact ce vrei să faci în viaţă.

— Nu e atât de uşor, spuse Amanda. În primul rând trebuie să fiu acceptată la programul de vară de la Institutul de Modă, apoi să intru la Universitate. Şi chiar dacă voi fi acceptată, se poate întâmpla orice ca să-mi zădărnicească planurile.

Ea doar ciugulise din farfurie când el terminase de mâncat. Amanda spera să comande şi desert, astfel ar fi putut să-şi prelungească timpul petrecut alături de el.

— Hei, n-ai de gând să termini? întrebă Bob.

Amanda privi în farfurie.

— Este prea mult. Nu mai pot. Nu-mi este chiar atât de foame. Dar aş dori un desert.

— Nu ţi-e foame, dar vrei desert? Eşti mai rea decât mine, spuse el râzând. Au nişte prăjituri extraordinare aici, pline de calorii.

— Oh, dar avem o problemă. Ce facem cu nota de plată? întrebă Amanda.

— Nu este nicio problemă, vom face cum au spus.

— Cum adică, vom plăti masa de două ori? Şi în contul tatălui tău şi în cel al mătuşii Roz?

— Plata mesei este importantă pentru ei, explică băiatul. Arată cine este şeful.

— Înţeleg, spuse Amanda. Aşadar…

— Ceea ce am consumat eu voi trece în contul tatălui meu şi ceea ce ai mâncat tu în contul mătuşii tale, spuse el râzând. Tata o să înnebunească atunci când o să afle.

— Totuşi, este o idee foarte bună. Eşti foarte isteţ.

Chelnerul reapăru împingând un gheridon plin de prăjituri, ecleruri cu frişca şi cremă, fructe zaharisite,

îngheţată. Totul arăta delicios şi Amanda nu ştia ce să comande.

Se uită la fiecare în parte şi în cele din urmă se decise…

— Voi lua un ecler cu ciocolată.

— Foarte bine mademoiselle, spuse chelnerul luând prăjitura cu un cleşte de argint şi punând-o într-o delicată farfurioară de cristal.

— Aha, eşti dependentă de ciocolată. Eu am să iau o prăjitură cu frişcă.

— Îţi voi da o bucăţică dintr-a mea dacă îmi dai şi tu dintr-a ta.

Amandei îi plăcea ciocolata, dar îi plăcea şi ceea ce simţea în acel moment. Ar fi dorit ca acest prânz să nu se mai termine niciodată. Ştia însă că trebuie să se întoarcă la Mirrors cât mai repede şi Bob… în altă parte. Amanda se întrebă dacă avea o prietenă. Cum putea să nu aibă? Era perfect.

— Până când ai vacanţă? întrebă ea.

— Până pe nouăsprezece ianuarie. Aproape o lună.

— Ce bine. Eu trebuie să fiu la şcoală pe cinci. Mătuşa Roz mă va însoţi la Boston.

— Aşadar, nu ne rămâne prea mult timp, spuse Bob. Eşti liberă diseară? Vreau să te duc la Hard Rock Cafe.

Inima Amandei începu să bată nebuneşte. Bob era liber, sau poate că prietena lui era plecată din oraş.

— Este localul lui Dan Aykroyd, după originalul din Londra, continuă el. Muzica este extraordinară şi vine o groază de lume faimoasă. Şi cel mai important: au cei mai grozavi hamburgeri din oraş.

— Sună fabulos.

— OK. Vin să te iau. Unde stai? Cu Roz?

— Da, dar nu cred că voi putea pleca de la Mirrors înainte de şase sau şapte.

— Vin să te iau de la magazin la ora şapte. Vom mânca la Hard Rock. Sau vrei numai desert? întrebă el zâmbindu-i cu căldură.

Amanda îi zâmbi la rândul ei. Era prima ei zi în New

York şi deja avea stabilită o întâlnire cu cel mai superb tip din oraş. Abia aştepta să se întoarcă în Boston să le povestească prietenelor ei despre el. Trebuia să facă rost neapărat de o fotografie de-a lui. Cred că tatăl lui i-a făcut sute, se gândi ea.

Capitolul 4

Amanda intră ca o vijelie în magazin, privindu-şi cu îngrijorare ceasul. Un prânz care dura trei ore nu era ceva normal.

— Stai! auzi ea o voce.

Amanda se opri şi-o văzu pe Rachel apropiindu-se. Te-am căutat. Credeam că vom lucra împreună. Unde ai fost?

— Am luat prânzul cu Barry Jameson. Ştii tu, fotograful.

— Îl cunosc. A fotografiat-o pe mama pentru coperta revistei Vogue.

— Însă cea mai tare chestie a fost că la masă a luat parte şi fiul lui, Bob.

Rachel îşi aranja bentiţa care-i ţinea în frâu buclele blonde.

— Ah! Povesteşte-mi tot. Mama mi-a vorbit despre fotograf, dar nu şi despre fiul său.

Amanda era fericită să-i dea detalii lui Rachel.

— Este înalt, blond… şi incredibil de atrăgător.

— Fantastic! Ochii albaştri ai lui Rachel clipiră de entuziasm. Ce păcat că mama nu l-a întâlnit. Un specimen atât de perfect, chiar aici lângă mine, şi eu l-am ratat!

Comentariile Rachelei o aduseră pe Amanda cu picioarele pe pământ.

— Apropo, continuă tânăra blondă, când mătuşa ta s-a întors de la masă, ceea ce s-a întâmplat cu mult timp în urmă, mi-a spus că vrei să rearanjăm ornamentele din brazi. Despre ce este vorba?

— Oh! Vino să-ţi explic, spuse Amanda îndreptându-se spre un brad.

— Cindy este la etaj. Ajută la aranjarea vitrinelor. Rachel desprinse o ghirlandă. Ştii… Miss „Mâini Agile”

întotdeauna ajută la partea de croitorie de lux. Mie îmi place să fac lucruri mai uşoare. Va fi simplu ceea ce vom face, nu?

— Nu chiar atât de uşor, dar sigur va fi amuzant.

Rachel scutură din cap.

— Nu ştiu ce ai putea face, astfel încât să fie extraordinar!

Amanda deja scosese ornamentele de pe un brad şi aranja o ghirlandă verde închis în vârful lui.

— Este simplu. Vom face ca brazii să arate ca nişte curcubeie.

— Ce idee bună! spuse Rachel entuziasmată. Cel mai bine ar fi să sortăm mai întâi culorile.

— Sună bine, spuse Amanda. Noi două facem o echipă pe cinste.

După ce terminară de sortat, Rachel îi dădea ornamentele şi Amanda, urcată pe o cutie, le punea în brad.

— Arată super, exclamă Rachel după ce primul brad fu rearanjat.

— Dă-mi te rog şi globul acela auriu. Îl voi pune în vârf şi va arăta exact ca o stea.

— Spune-mi mai multe despre Bob, spuse Rachel în timp ce treceau la alt brad. Unde face şcoala? câţi ani are? Te-a sărutat? Cum sărută?

Amanda închise ochii şi revăzu în minte chipul atrăgător, cu buze frumos conturate.

— Învaţă la Columbia. Are şaptesprezece ani şi partea cu sărutat-o sper s-o aflu diseară. Am întâlnire cu el.

— Poftim? Glumeşti? exclamă Rachel. L-ai prins aşa repede în plasă? Şi oamenii spun că new-yorkezele sunt rapide.

Amanda începu să râdă.

— Mi-a propus să mă ducă la Hard Rock Cafe. Ai auzit de locul acesta?

— Dacă am auzit? Rachel aproape că ţipa. Am fost la petrecerea de deschidere, cu mama. Acest loc este plin de

staruri. Michael Jackson era acolo, şi Tom Cruise, şi Matt Dillon…

— Oh, Doamne! exclamă Amanda.

— …şi Eddie Murphy, şi Diane Lane. Ce mai, toţi oamenii faimoşi frecventează acest local. Acum a fost deschis şi pentru publicul larg, nu mai este ce a fost, dar…

Amanda era impresionată. Rachel era obişnuită să frecventeze petreceri exclusiviste.

— Ce ai de gând să îmbraci? întrebă Rachel pe nepregătite.

— Asta este o problemă. N-am timp să cumpăr ceva, însă doresc ceva special. Nu ştiu ce ar fi potrivit să port. M-am gândit la blugii mei negri… şi un top, sau poate o bluză.

— Oh! Am văzut unele grozave la raionul pentru adolescenţi. Haide să ţi le arăt.

— Întâi vom termina de aranjat brazii, spuse Amanda urcându-se pe cutie şi începând decorarea celui de-al doilea brad.

Fetele lucrau cât mai neobservate şi calme, deoarece magazinul era plin de clienţi.

— Arată perfect, spuse Amanda dându-se un pas înapoi şi admirându-şi munca.

Brazii aranjaţi în culorile curcubeului se reflectau în toate oglinzile din magazin.

— Sper să-i placă mătuşii Roz, continuă Amanda, şi sper să dea bine în portofoliul meu.

— Ce portofoliu?

— Încerc să intru la programul de vară al Institutul de Modă, răspunse Amanda. Mă duc să-mi aduc aparatul de fotografiat ca să fac câteva fotografii. Tu stai de pază, nu vreau ca vreun cumpărător neatent să-mi ruieze opera de artă.

Fugi repede să-şi ia Polaroidul din geantă.

Când se întoarse, Rachel era în spatele unei tejghele vorbind cu o altă fată. Amanda se aşează în genunchi şi făcu câteva poze.

— Am citit despre câteva persoane din lumea modei,

de la Paris, care şi-au început cariera făcând fotografii, spuse Rachel când se întoarse.

Rachel luă fotografiile care Amanda le ţinea în mână.

— Arată foarte bine, spuse ea. Dar nu te pot ajuta cât te pot ajuta cunoştinţele mătuşii Roz.

Obrajii Amandei se înroşiră la remarca fetei. Se ridică şi-şi scutură genunchii. Ar fi putut s-o roage pe mătuşa Roz să-i pună o vorbă bună, dar dorea să intre la Institutul de Modă doar prin puterile ei, voia să devină Amanda Colby, un nume în lumea modei, nu nepoata lui Roz Noble.

— Vrei să vezi câteva bluze? întrebă Rachel.

— Presupun că ar trebui să lucrăm, spuse Amanda punând fotografiile şi aparatul în geantă.

— Nu durează decât un minut. Cu siguranţă, vei lucra mult mai bine dacă n-o să-ţi mai faci griji în privinţa a ceea ce vei purta diseară.

Amanda începu să râdă.

— OK. M-ai convins.

O urmă pe Rachel până la un raion plin de bluze, tricouri şi fuste divers colorate.

Rachel ridică o cămaşă roşie.

— Ce zici de asta? Toată lumea te va observa.

Amanda strâmbă din nas.

— Asta este problema. Este prea stridentă. Cu mâini agile, ridică repede câteva umeraşe, combină culori. Alese o fustă neagră şi o bluză roz pe care erau pictate, cu negru, caractere japoneze.

— Acestea îmi plac cel mai mult, îi spuse ea Rachelei, care proba o fustă foarte scurtă. Se uită la preţuri şi calculă în minte. Se pare că voi cheltui toţi banii… dar sper că-i vor plăcea lui Bob.

— Glumeşti? Bob va fi încântat. Vei arăta exact cum trebuie pentru prima întâlnire.

Amanda nu prea ştia ce înseamnă „exact cum trebuie” pentru Rachel. La prânz, Bob fusese îmbrăcat cât se poate de elegant. Poate nu-i va plăcea să înveţe limbi străine de pe tricouri.

Intră în cabina de probă, se îmbrăcă în lucrurile alese şi se privi în oglindă. Arăta super.

— Poate ai dreptate, îi spuse ea lui Rachel. Sunt îmbrăcată exact pentru localul pe care mi l-ai descris. Arăt exact ca o starletă care încă n-a fost descoperită.

— Ei nici chiar aşa, spuse Rachel chicotind. Dar cred că nu vrei să arăţi ca o turistă venită din Boston, care vrea să simtă viaţa de noapte a marelui oraş.

Amanda fu de acord. Poate că Rachel dorea cu adevărat să-i fie prietenă. Trebuia să cucerească New York-ul, iar pentru asta va trebui să se îmbrace şi să se distreze ca newyorkezii.

— Bine. Aceasta este prima mea întâlnire oficială, cu Bob. Voi cumpăra aceste haine, anunţă Amanda. Aşadar, cum voi plăti? tresări speriată când o mână o bătu pe umăr. Se întoarse repede şi zări o tânără.

— Ce s-a întâmplat?

— Doamna Noble vă aşteaptă în biroul ei, acum.

Obrajii Amandei se înroşiră. Se simţea vinovată, deoarece bucuria întâlnirii cu Bob o făcuse să uite total de problema mătuşii Roz. Se dezbrăcă repede.

— Ţine astea pentru mine, spuse ea punând hainele în mâna Rachelei, şi mulţumesc pentru ajutor. Ne vedem mai târziu.

Rachel îi zâmbi călduros.

— Cu plăcere.

* * *

Amanda bătu încet în uşa biroului mătuşii şi intră spăsită.

— Bună, mătuşă Roz. Îmi pare rău că am stat atât de mult la masă. Ce mai e nou?

Roz părea obosită şi iritată.

— Nimic nu s-a întâmplat, asta e problema. Roz ridică o listă de pe birou. Bernice şi cu mine am încercat să găsim o firmă de curierat în Chicago, la toate sună ori ocupat ori nu răspunde nimeni. Am nevoie de tine, Amanda. Vreau să continui tu lista lui Bernice. Ea trebuie să plece până la Bloss ca să discute o comandă specială.

Dacă nu pleacă acum, nu-l mai prinde pe director.

— Cu cea mai mare plăcere. Amanda se simţea încântată pentru că mătuşa avea încredere în ea.

Bernice se ridică de pe scaun şi-i cedă locul Amandei.

— Bernice, spuse Roz, ia-l pe Michael să te ducă. Şi dacă nu voi fi aici când te întorci, să ştii că am plecat spre Chicago.

— Nu-ţi face griji. Mă voi întoarce cât pot de repede, dar ştii cum arată oraşul la ora asta. Peste tot sunt ambuteiaje şi se găseşte cu greu un loc de parcare.

— Ştiu! Du-te mai repede.

— Am plecat, spuse Bernice deschizând uşa.

— Aici sunt numele şi adresele firmelor de curierat din Chicago, spuse Roz înmânându-i o listă nepoatei. Trebuie să găsim pe cineva care să ne aducă pălăriile.

— Să le ofer o anumită sumă sau un cec în alb?

— Să găsim întâi pe cineva şi după aceea vorbim de bani. Vreau doar să-mi ajungă cadourile la timp. Petrecerea este unul din evenimentele mondene ale iernii şi orice incident va reflecta negativ imaginea lui Mirrors. Vreau ca totul să fie perfect. Se uită la Amanda zâmbind. Cunosc câteva persoane care nu pleacă în vacanţă deoarece i-am invitat la petrecerea mea.

— Am înţeles, spuse Amanda, ridicând receptorul şi începând să formeze primul număr. Oare de ce nu-i spunea mătuşii de întâlnirea pe care o stabilise cu Bob? se întrebă ea. Nu vru ca mătuşa să-şi aducă aminte de prânzul ei prelungit. Mai târziu…

— Dacă ai nevoie de ceva, spune-mi. Apropo, ţi-a plăcut Bob? întrebă mătuşa Roz pe nepregătite.

Întrebarea o blocă pe Amanda. Ar fi dorit să-i spună cât de mult îi place Bob şi cât de fericită era că-l întâlnise, dar se decise să-i răspundă scurt, mai ales că telefonul suna şi nu răspundea nimeni.

— M-a invitat diseară la Hard Rock Cafe.

— Adevărat? Ce drăguţ, spuse Roz, însă privirea ei se schimbă. Dar nu poţi pleca până nu vine Bernice. Chicago este cu o oră în urma noastră şi trebuie să găsim un curier.

O oră contează mult. Când vine să te ia?

— I-am spus că voi lucra până târziu şi va sosi în jur de şapte.

Mătuşa Roz se uită la ceasul de la mână şi clătină din cap.

— Este trecut de şase. Nu ştiu dacă Bernice se va înapoia atât de repede.

Amandei i se opri inima. Singura ei şansă de a se întâlni cu Bob se ruinase. Oare mătuşa ei realiza asta? Şi totul din cauza unor pălării tâmpite.

Mătuşa Roz se pare că nu vedea neliniştea nepoatei ei. Era atentă la actele din faţa ei şi scria câte ceva din când în când. Amanda respiră adânc.

— Dacă ai nevoie de mine, mătuşă Roz, nu voi pleca. Oricum, sunt aici ca să te ajut.

Roz ridică privirea şi-i zâmbi.

— Eşti un înger, draga mea. Puse stiloul pe masă şi continuă. Nu mi-e gândul la actele astea. Ştii ce, dă-mi jumătate din listă. Vom telefona amândouă. Scuză-mă câteva minute, am ceva de făcut, după aceea mă arunc pe telefon.

Rămasă singură, Amanda formă alt număr. Din nou sună fără să răspundă cineva.

Trebuie să răspundă cineva, se gândi ea, şi să se rezolve problema înainte de şapte. Îşi dorea din tot sufletul să creadă asta. Apoi realiză că ar trebui să-l sune pe Bob şi să anuleze întâlnirea. Dar unde? Roz probabil că avea numărul de telefon al tatălui lui. Dar dacă nu era acasă? Ce să facă?

Uşa se deschise şi apăru Rachel.

— Ţi-am adus hainele, spuse ea.

— Nu-mi mai trebuie. Dar am nevoie să-mi faci un serviciu, spuse Amanda. Ridică un stilou, luă o foaie cu antetul Mirrors şi începu să scrie.

„Dragă Bob.

Scuze! Îmi pare rău, dar nu sunt liberă în seara aceasta. Trebuie s-o ajut pe mătuşa Roz într-o problemă foarte importantă. Sper să ne vedem înainte să plec acasă.

Mulţumesc pentru desert.

Amanda”.

Împături biletul şi-l vârî într-un plic.

— Bob, băiatul despre care ţi-am povestit, trebuie să sosească. Nu pot să plec şi mi-e frică să-l văd pentru că n-aş putea să-l refuz. Trebuie să dau mai multe telefoane la diverşi curieri. N-o pot lăsa pe mătuşa Roz singură. Poţi să-i dai acest bilet? zâmbi trist şi continuă: va fi uşor să-l recunoşti. Uită-te după cel mai drăguţ tip care intră şi nu pare că doreşte să cumpere ceva.

Rachel zâmbi prietenos.

— Nu-ţi face griji. Lasă-l în seama mea, spuse ea. Luă biletul şi ieşi din birou, lăsând-o pe Amanda îngândurată.

Ridică din nou telefonul şi formă alt număr. Mătuşa Roz intră, se aşeză lângă ea şi ridică celălalt receptor. Amanda întoarse capul să nu-i vadă dezamăgirea din ochi. Se simţea vinovată că se g minindeşte numai la ea în timp ce mătuşa ei avea probleme.

După două ore şi jumătate, nu găsiră niciun curier care să le aducă marfa la New York.

— Nu ştiu ce am mai putea face astăzi, spuse Roz cu voce obosită. Cred că am sunat la toate companiile de pe coasta de vest.

— Mă simt ca şi cum aş fi sunat la toate companiile din America, spuse Amanda. Ce facem acum?

Roz se ută la actele care tronau pe birou şi-şi cercetă ceasul.

— E târziu, plecăm acasă. Ai fost foarte drăguţă că m-ai ajutat. Îmi pare rău că ţi-ai anulat întâlnirea cu Bob. Dar nu-ţi fie frică. O să-l vezi în curând. Crede-mă.

Bineînţeles, mătuşă Roz, se gândi Amanda, îţi vine uşor să vorbeşti, tu nu ţi-ai pierdut inima la masă, doar stăpânirea de sine.

— Sunt aproape gata. Vrei să vezi dacă Cindy mai este în magazin? I-am promis mamei ei că o să ajungă acasă înainte de opt şi jumătate şi ea mereu îşi găseşte ceva de lucru şi uită să mai plece.

— Mă duc să văd, spuse Amanda, ieşind repede. Voia

s-o găsească şi pe Rachel s-o întrebe cum reacţionase Bob când citise biletul.

O căută pe Cindy prin raioanele de la etaj şi nezărind-o, o strigă pe nume.

— Aici, îi răspunse o voce.

Cindy stătea într-un colţ, lângă o maşină de cusut şi îmbrăca un manechin cu o rochie însăilată. Amanda fu impresionată de bunul-gust al fetei. Este foarte talentată, se gândi ea, ştie să combine accesoriile şi culorile.

— Mătuşa Roz se întreba dacă mai eşti aici. Mama ta o să fie îngrijorată.

Cindy o privi pe Amanda.

— Oh, ce repede trece timpul când faci ceea ce-ţi place. O luminiţă jucăuşă îi străluci în ochi. Apropo, am văzut cum ai rearanjat ornamentele în brazii de Crăciun. Sunt magnifici.

— Chiar îţi place? înseamnă că totuşi am făcut ceva astăzi. Acum, ar fi bine să mergem. Se uită de jur-împrejur. Rachel a plecat?

— Am văzut-o plecând de mult, răspunse Cindy zâmbind. Era la braţul celui mai drăguţ tip blond pe care l-am văzut vreodată. Unii au atât noroc. Vorbeau ceva despre Hard Rock Cafe. Ştii, locul acela de pe Fifty Avenue?

Amanda simţi că amorţeşte şi coborî încet scările alături de Cindy. Tocmai avusese prima dezamăgire în dragoste.

Capitolul 5

Când Amanda ajunse în holul blocului din 1001 Park Avenue, se simţi ca şi când ar fi jucat într-un film. Cu discreţie, portarul cu mănuşi albe şi liftierul se aplecară în faţa lor, o salutară pe doamna Colby şi le deschiseră uşile. Apoi urcară în liftul placat cu mahon până la etajul unde se afla apartamentul mătuşii Roz.

Amanda se simţea mai bine când ajunseră în apartament. Era înfuriată şi rănită deoarece Rachel i-l furase pe Bob, dar nu era timpul să se gândească la problemele personale. Mătuşa ei încă vorbea despre criza

de la Mirrors.

— Mă duc să mă schimb, spuse Roz închizând uşa imensă în spatele lor. După aceea îmi vei povesti impresiile tale din prima zi petrecută la magazin şi avem câteva treburi de terminat. Vin imediat!

Amanda zâmbi slab.

— Bine, spuse ea, sperând ca adevăratele ei sentimente să nu fie remarcate.

— Cum se poate ca un întreg oraş să fie paralizat? Chicago este un oraş important din vest, ar trebui să-şi ia măsuri împotriva zăpezii, spuse mătuşa Roz intrând în cameră în timp ce-şi trăgea un pulover pe ea.

Amanda o urmă în sufragerie. Iubea această cameră plină de antichităţi, canapele şi fotolii confortabile şi un şemineu din marmură alb cu negru.

Se aşeză într-un fotoliu, în faţa focului. În ciuda căldurii pe care acesta o emitea, se simţea rece. Se decise să nu-i povestească mătuşii despre Rachel şi Bob. Se simţea rănită… şi proastă.

Ar fi trebuit să-l sun, se gândi ea. Nu, nu trebuia. De ce să-l sun? Probabil nici nu-i pasă de mine. Abia l-am cunoscut. Se poate întâlni cu cine doreşte, pare genul de băiat care poate avea orice fată vrea. Şi Rachel arăta ca visul oricărui băiat: drăguţă şi cu un corp sexy.

Avea probabil simţul umorului şi ştia să se îmbrace. Ea şi Bob erau amândoi din New York şi probabil că aveau multe în comun.

— Nu crezi că este adevărat? întrebă mătuşa Roz.

Amanda tresări. Realiză că nu ascultase nimic din ce vorbise mătuşa ei.

— Îmi pare rău. Ce să cred că este adevărat?

— Această ninsoare nu va înceta foarte curând şi sunt sigură că pălăriile nu vor ajunge la timp, spuse mătuşa Roz, ridicând o păpuşă de porţelan pe care o cercetă, apoi o puse la loc. Luă apoi o maimuţică din jad, o cântări în mână şi continuă: Ştiu că sună patetic, dar sunt la pământ, nu ştiu ce să fac.

Nici Amanda nu ştia. Pentru ea, cea mai mare

catastrofă a zilei fusese ratarea întâlnirii cu Bob. Totuşi, îi părea rău pentru mătuşa ei.

— Nu ştiu cum te pot ajuta, dar în primul rând ar trebui să-ţi scoţi pantofii şi să stai jos un minut.

Mătuşa Roz se opri în faţa unei oglinzi din secolul XVIII ornată cu flori aurii. Puse maimuţa jos şi se uită în oglindă.

— Ai dreptate. Uită-te la mine. Arăt cu zece ani mai bătrână decât azi-dimineaţă. Se aşeză pe un scaun în faţa nepoatei şi continuă: nu poţi înţelege ce înseamnă această petrecere pentru mine… pentru Mirrors.

Amanda se uită la foc, apoi la mătuşa ei.

— Te frământi prea tare, mătuşă Roz. Te înţeleg; vreau, sau mai bine spus, sper să intru în lumea modei, dar acum nu mai sunt aşa sigură. Ştiu că afacerile sunt afaceri, dar ce-mi poţi spune despre tine, despre viaţa ta personală?

— Mirrors este viaţa mea, Amanda, răspunse Roz obosită. Nu ştiai asta? Este singurul lucru important pentru mine, pentru care îmi fac griji şi mă frământ. Vei decide singură ce este important în viaţa ta.

Amanda spera că nu întinsese coarda prea tare. Mătuşa Roz avusese deja o zi grea. Nu vru s-o facă să se simtă şi mai rău. Se ridică de pe fotoliu şi îi dădu mătuşii un sărut pe frunte.

Aceasta o prinse în braţe şi o ţinu aşa câteva momente.

— Îmi eşti ca o fiică, Amanda. Ştiu că sună ca un disc stricat, dar aceste pălării mă macină. Nu vreau să mă fac de râs în faţa oaspeţilor mei şi în faţa presei.

— Te înţeleg, spuse Amanda cu toate că nu ştia dacă o înţelege prea bine.

— Îţi voi spune, sau mai bine îţi voi arăta. Se ridică şi se îndreptă spre uşă. Până mă întorc, poţi să-mi pui un pahar de coniac? Tu poţi să-ţi faci o ciocolată caldă.

— Nu, nu ciocolată. Nu doresc nimic.

Cuvintele ei conţineau mai mult adevăr decât îşi putea imagina Roz. Se îndreptă spre bar şi prepară

băutura mătuşii. Ridică privirea şi se privi într-o oglindă.

Se pare că nu numai mătuşa arată mai bătrână, se gândi ea. Luă paharul şi-l puse în faţa lui Roz care se întorsese cu un maldăr de ziare şi reviste. Luă paharul şi bău aproape jumătate din el.

— Uită-te la articolele şi fotografiile astea, spuse ea, zâmbindu-i nepoatei. Este mai bine decât să vorbesc.

Amanda luă prima revistă şi o văzu pe mătuşa ei alături de Goldie Hawn şi Steven Spielberg, precum şi alţi oameni importanţi din lumea modei.

— Goldie Hawn este la una din petrecerile tale? întrebă Amanda.

— A avut un rol care o situa în lumea modei şi s-a gândit că petrecerea o va introduce în atmosferă. Oricum, este una dintre cele mai bune cliente ale mele.

— Adevărat? întrebă Amanda impresionată.

— Bineînţeles, răspunse Roz. De asemenea, mai sunt multe personaje de la Hollywood care participă la petrecerea mea de Crăciun. Le place să vină şi mie îmi place să le invit. Limita este de o sută de invitaţi. Crema din lumea modei.

— Dar Steven Spielberg? întrebă Amanda. El nu are nimic de-a face cu moda. Ce caută aici? Tânăra ştia că mătuşa ei avea prieteni faimoşi, dar nu înţelegea ce căuta creatorul lui E.T. în lumea modei.

Mătuşa Roz privi fotografia câteva secunde, apoi zâmbi.

— Se întâlneşte cu unul dintre modelele mele pe care le utilizez la parada modei din seara petrecerii. Este nebun după ea. Privi din nou fotogrfia. E un tip drăguţ.

Drăguţ, se gândi ironic Amanda. Luă revistele şi începu să le frunzărească, devorând fiecare articol.

— În New York Times există un articol pe trei coloane despre tine şi petrecerea ta. Şi o pagină întreagă în „Femeia Anului”. Oh, ai apărut şi în People! De ce nu i le-ai trimis şi mamei? Ar fi fost foarte mândră de tine.

— Crezi că s-ar bucura de succesul meu, mai ales că urăşte ceea ce fac? întrebă Roz zâmbind ironic. Amanda

lăsă capul în jos ruşinată şi Roz continuă:

— Acum înţelegi de ce este atât de importantă petrecerea pentru mine?

— Oh, da! Ce pot face ca să te ajut?

— Să-mi aduci o sută de cadouri, care să poată fi purtate atât de femei cât şi de bărbaţi. Nu, am glumit. Nimic n-ar putea înlocui pălăriile. Sunt perfecte.

— Când are loc petrecerea?

— Peste trei zile, spuse Roz uitându-se la ceas. Niciodată n-am spus despre ceva că e imposibil de realizat, dar acum... cred că este imposibil să ajungă cadourile la timp.

— Ce spui despre nişte tricouri pictate? întrebă Amanda.

Mătuşa Roz clătină din cap.

— Le-am oferit aşa ceva acum doi ani. Nu mă pot repeta.

Amanda se lăsă pe spate în fotoliu şi se gândi.

— Ştiu! Papuci de casă cu logoul magazinului pe vârf.

Mătuşa zâmbi călduros.

— E o idee, dar eu doresc ca oaspeţii mei să aducă un nou val în modă, iar papucii sunt pentru casă şi starurile nu prea poartă papuci. Oh, Doamne! Dacă nu găsesc ceva repede, vor râde toţi de mine.

Tânăra veni şi cu alte idei: genţi, agende, portţigarete, toate cu sigla magazinului. Dar Roz respingea toate sugestiile dintr-un motiv sau altul.

— Nu mai am alte idei, însă mă simt foarte obosită. Sunt extenuată.

— Eşti fantastică, spuse Roz. Ai multă energie şi multe idei pentru o persoană de vârsta ta. Ai mai mult fler pentru afaceri decât cineva care are câţiva ani de experienţă. Se ridică şi-şi îmbrăţişă nepoata. Se pare că-mi eşti o urmaşă de nădejde. Acum cel mai bine ar fi să pe Vârâm în pat.

— Sunt bucuroasă că am venit la New York, mătuşă Roz. Sper să te ajut cât pot de mult în următoarele zile. Poţi să-ţi faci timp câteva ore să mă ajuţi pentru interviul

de la Institutul de Modă?

Roz traversă sufrageria cu braţul în jurul umerilor nepoatei.

— Îmi voi face timp, îţi promit. Dar mâine va fi o zi extraordinar de încărcată.

— Nu-i nimic, înţeleg.

Cele două traversară holul lung şi ajunseră în faţa dormitoarelor unde-şi spuseră „Noapte bună”.

Amandei îi plăcea camera care-i fusese acordată.

Îi amintea de camerele prinţeselor din poveşti. Totul era decorat în roz pal şi alb: mobila albă, patul imens era îmbrăcat într-o cuvertură roz, pe jos se aflau carpete groase, roz pal. Bineînţeles, peste tot pe pereţi se aflau oglinzi care făceau camera să pară imensă. Cuprinse totul dintr-o privire. Cât de diferită era de cămăruţa ei din Boston, cu un pat mic şi pereţi acoperiţi de afişe. Nu se putea decide care-i plăcea mai mult.

Se schimbă într-o pijama roşie de flanel şi se urcă în patul imens, gândindu-se la interviul pe care urma să-l susţină.

Oare portofoliul ei era complet? Celor de la Institutul de Modă le va plăcea? O va da în bară la interviu? Oh, nu, asta nu se va întâmpla. Va fi strălucitoare. În singura zi petrecută la Mirrors, îşi demonstrase talentul şi mai avea multe de arătat.

Imaginea lui Bob şi a lui Rachel îi apăru în minte, dar rămase calmă. Nu trebuie să mă neliniştesc, se gândi ea. În cele din urmă, nu este un tip aşa grozav. Dar figura surâzătore a lui Bob din mintea ei îi spunea altceva.

Se ridică din pat şi luă o vedere din setul care se afla pe birou. Se aşeză din nou în pat şi scrise adresa lui Rose Mary pe ea. Ar fi putut să o sune să-i spună toată povestea, dar nu avea timpul necesar, o carte poştală era mai semnificativă. Amanda se uită la micul spaţiu care-i rămăsese pentru scris. Luă un stilou şi începu să scrie:

„Dragă Rose Mary.

Prima mea zi în New York a fost o cursă nebunească. Am cunoscut un tip nemaipomenit la prânz şi o fată

amuzantă la serviciu, şi, printr-un accident fatal, i-am cuplat. Pe de altă parte, la Mirrors este o criză şi mătuşa Roz este extrem de iritată.

Sper să trec cu bine peste săptămâna aceasta. Îţi doresc tot binele.

Cu dragoste.

Mandi”.

Întoarse cartea poştală şi citi sloganul care era inscripţionat pe ea.

„Iubesc New York-ul!”

Capitolul 6

Uşile de la Mirrors i se părură Amandei că sunt din fier, când le deschise a doua zi la prima oră… Se trezise de la ora şase şi se zvârcolise în pat mult timp, gândindu-se la ziua care trecuse.

Amanda nu se simţea în stare să zâmbească cu căldură clienţilor în dimineaţa asta. Fusese bucuroasă când mătuşa Roz plecase la o întâlnire înainte de micul dejun. Nu mai era în stare să vadă chipul răscolit de temeri în legătură cu transportul care nu mai sosea.

După ce intră în magazin, se uită după Rachel. Cum să se poarte cu ea după ce-i făcuse? Crezuse că-şi găsise o prietenă şi când colo i-l furase pe Bob. Primul impuls fu acela de a fugi şi de a se întoarce la Boston. Dar nu putea face aşa ceva, nu putea să-şi dea planurile peste cap din cauza unei trădări.

Trebuia să cucerească New York-ul şi n-o putea face din Boston.

— Bună, Amanda, auzi ea o voce veselă. Poate prea veselă. Era Rachel. Am făcut o treabă bună, ieri.

Amanda se miră cum putea să fie Rachel atât de ipocrită. Apoi realiză că poate fata nu ştia că ea aflase adevărul.

— Bună treabă, repetă Rachel.

Amanda o privi cu ostilitate pe fata din faţa ei. Se abţinu cât putu să nu-şi dezvăluie sentimentele. Îşi mută privirea şi se uită într-o oglindă. Purta o fustă lungă, neagră şi un pulover roşu care-i scotea în evidenţă

paloarea obrazului.

O privi din nou pe Rachel şi o întrebă cu răceală:

— Este tot ce poţi spune?

— Ce vrei să spui? întrebă cu inocenţă Rachel, fără să-şi ridice privirea asupra Amandei.

— Ştii exact ce vreau să spun. Ai plecat cu Bob aseară.

— Şi? spuse Rachel fără jenă.

— Şi?! Cum poţi fi atât de calmă, când pur şi simplu mi-ai furat prietenul?

Un zâmbet ironic apăru pe buzele lui Rachel.

— Nu ţi l-am furat, doar am ieşit cu el. Ce mare scofală? Tu nu puteai să mergi la întâlnire, deci Bob era liber, nu-i aşa? Lasă-l pe el să decidă cu cine vrea să se întâlnească! Şi apoi, crezi că Bob este al tău doar pentru că te-a invitat să ieşi odată cu el? Nu ţi-am văzut numele tatuat pe fruntea lui, spuse Rachel înţepată.

Amanda se înfurie. Obrajii i se înroşiră de supărare.

— Credeam că putem fi prietene, spuse ea încet. Acum ştiu la ce să mă aştept de la cineva ca tine.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, aruncă Rachel aparent liniştită.

Amanda cercetă chipul fetei, scrutându-i expresia.

— Ştiu că nu înţelegi, spuse ea decisă să nu mai continue. Îi întoarse spatele şi plecă, mândră.

* * *

Amanda punea în ordine nişte facturi. Dorea să cunoască fiecare părticică a magazinului, de la partea strălucitoare şi elegantă, până la cea plictisitoare. După ce termină de sortat facturile, îşi făcu de lucru în depozitul de mărfuri. Acolo o găsi Cindy.

— Amanda, poţi să vii câteva minute?

Fata oftă.

Nu voia să stea de vorbă cu nimeni, mai ales cu Cindy. Era o fată drăguţă şi politicoasă… dar plicticoasă. Cu un gest, Amanda dădu la o parte facturile pachetelor nou venite şi se îndreptă spre colţul unde se afla Cindy, care îi zâmbi timid.

— Am de aranjat vitrinele de la raionul de bijuterii. Roz mi-a spus că-mi poţi da o mână de ajutor. Bineînţeles, este raionul de la parter, unde nu sunt lucruri scumpe, dar aş dori să arate ca unul de mare clasă. Crezi că mă poţi ajuta?

— Bineînţeles. Hai să mergem.

Ajunse în faţa vitrinei Cindy luă câteva coliere din cristal şi cuarţ şi o privi întrebătoare pe Amanda:

— Putem face ceva frumos cu astea?

— Presupun că da, răspunse Amanda ridicând şi ea câteva coliere. Îmi trebuie câteva clame… uite aici câteva… le voi strânge aşa… spuse ea prinzând colierele unul de celălalt după mărime şi culoarea pietrelor. Efectul era strălucitor.

Amanda aranjă apoi toate produsele după formă şi culoare. Se găseau acolo o varietate de pietre: ambră, jad, topaze şi acvamarine. La sfârşit, vitrina arăta extraordinar. Ca şi când ar fi fost aranjată de un maestru al designului.

— Eşti cu adevărat talentată, exclamă Cindy. Eu n-aş fi putut face aşa ceva.

Amanda surâse cu modestie.

— Le-am aranjat destul de simplu… spuse ea retrăgându-se doi paşi pentru a-şi admira munca. Arată destul de drăguţ, nu-i aşa?

— Eu nu sunt prea talentată la aranjatul vitrinelor, spuse Cindy alăturându-i-se. Am făcut practică într-o fabrică de confecţii şi singurul lucru pe care-l fac cu cea mai mare plăcere este cusutul la maşină.

— Te-am văzut aseară lucrând la rochia pentru cocteil, spuse Amanda. Îşi dădu seama că Cindy nu era o fată ştearsă. Poate avea ceva de învăţat de la ea, până la urmă.

— Îmi place să desenez modele noi şi aş dori să devin designer.

— Nu eşti încă designerul mătuşii Roz, nu-i aşa? De fapt, a coase la maşină nu înseamnă că eşti designer, nu?

— Yvette este cea care această responsabilitate, spuse Cindy. dar când am făcut câteva sugestii asupra

unor mici modificări, de exemplu alţi nasturi sau altă tăietură a decolteului, unele dintre ele au fost aplicate. Am foarte multe de învăţat de la Yvette, să lucrez cu ea este ceva extraordinar. Îmi răspunde la toate întrebările şi este foarte deschisă la sugestii. Cindy îi zâmbi Amandei. Şi tu ştii cum este mătuşa ta. Pune mult suflet în relaţiile cu tinerii. Sunt foarte norocoasă că lucrez aici.

Amanda înţelegea entuziasmul lui Cindy, deoarece şi ea simţea acelaşi lucru faţă de lumea modei.

— Şi eu sunt norocoasă. Mătuşa Roz este o persoană extraordinară. Dacă voi fi admisă la Institutul de Modă, aş fi încântată să lucrez aici permanent.

— De ce nu rămâi aici? întrebă Cindy. Înveţi mai mult dintr-o slujbă la Mirrors decât dacă studiezi la Institutul de Modă. Şi pentru că mătuşa ta e patroană, ai avea o poziţie destul de bună în firmă.

— Sună foarte tentant, răspunse Amanda, dar părinţii mei n-ar accepta niciodată. Mi-a fost foarte greu să-i conving să-mi depun dosarul la Institutul de Modă. Pentru ei, lumea modei nu înseamnă o carieră adevărată. Dacă le-aş spune că vreau să învăţ din practică nu într-o şcoală, cred că mi-ar interzice să mă mai gândesc la această carieră. Pe de altă parte, nu am practica ta.

— Ce vrei să spui? întrebă Cindy.

— Fac totul să arate bine, dar nu am prea multă experienţă practică. Sunt foarte multe detalii tehnice pe care ar trebui să le învăţ. După câte am înţeles ai lucrat într-o fabrică, ceea ce te face să ai o experienţă mult mai mare decât a mea, spuse Amanda, începând să râdă. Ar fi timpul să mă întorc la hârtiile mele.

— Mă duc şi eu să văd ce sarcină mi se mai dă, spuse Cindy.

Cele două fete mergeau de-a lungul holului, când Cindy se aplecă spre urechea Amandei şi-i şopti:

— Te-am văzut vorbind cu Rachel, mai înainte. Ţi-a povestit ceva despre întâlnirea de aseară… Ţi-a spus cine era băiatul şi unde l-a întâlnit?

— Nu am avut nevoie s-o întreb. Ştiu cine era,

răspunse Amanda, brusc întristată. De fapt, credeam că ştiu cine este…

Cindy o privi surprinsă.

— Ce vrei să spui? Cine este?

— Este fiul lui Barry Jameson. Băiatul pe care l-am cunoscut ieri, când am fost cu mătuşa Roz la masă, explică ea. Trebuia să mă întâlnesc aseară cu el, dar am fost ocupată s-o ajut pe mătuşa Roz şi n-am putut pleca.

— Şi cum de-a plecat cu Rachel, când trebuia să fie cu tine? întrebă Cindy, contrariată.

Amanda ridică din umeri.

— Cred că este vina mea. Am rugat-o pe Rachel să-i dea un bilet în care îi explicam de ce nu pot merge cu el la Hard Rock. Se pare că el a ales-o pe Rachel în locul biletului. Vocea ei scăzu în intensitate. N-am avut curajul să cobor să-i spun că am treabă. Am crezut că un bilet este mult mai matur şi mai intim. Credeam că este un tip drăguţ… care mă place. Nu părea tipul care iese cu orice fată disponibilă. Se pare că m-am înşelat în privinţa lui.

— Ştiu ce s-a întâmplat, spuse Cindy supărată. A făcut-o din nou!

— Ce vrei să spui? întrebă Amanda.

— Ei bine, eu şi Rachel am urmat aceeaşi şcoală particulară, spuse Cindy deschizând uşa depozitului. Şi ştii care era porecla ei printre colege? I se spunea „Hoaţa”, deoarece dacă dorea ceva, Rachel obţinea prin orice mijloace. Este o persoană foarte răsfăţată… seamănă cu mama ei…

— Hoaţa? o întrerupse Amanda.

— Fura prietenii oricui, explică Cindy. Dacă putea…

— Se pare că faţă de Bob a reuşit, spuse Amanda.

Cindy oftă şi o privi suspicioasă.

— Am văzut-o împreună cu el, aseară. Au vorbit ceva timp, dar sunt sigură că n-am văzut-o să-i dea vreun bilet.

Amanda rămase cu gura căscată.

— Nu putea face aşa ceva…

— O cunosc pe Rachel. Biletul tău a ajuns într-un coş de gunoi. Cindy era foarte serioasă. Rachel joacă murdar.

Am văzut-o folosind multe trucuri murdare la serile dansante de la şcoală. A folosit câteva şi contra mea.

Amanda scuturǎ din cap.

— Dar pare atât de drăguţă, de prietenoasă.

— Rachel are două feţe: poate fi drăguţă cu multe persoane, dar este o scârbă când vine vorba de băieţi. Cindy ridică trei cutii care tocmai veniseră cu poşta şi le puse pe o masă în centrul camerei. Hai să ne apucăm de lucru.

Amanda aduse încă două cutii şi le puse lângă celelalte.

— Sunt curioasă să aflu în ce constă această livrare specială. Deschise o cutie şi scoase din ea mai multe straturi de hârtie sub care găsi o ultrasofisticată rochie cu un umăr gol, de culoare roz şi auriu.

Amanda clipi uimită şi ridică rochia punându-şi-o pe lângă corp.

— Uite, Cindy, îmi stă bine?

Cindy o privi cu o faţă serioasă.

— Foarte bine, dacă plănuieşti să faci reclamă la o firmă de neoane. Apoi, consultând o listă, adăugă: rochia este pentru Brenda Purjol. Haide să vedem ce mai găsim, spuse Cindy deschizând altă cutie. Oh, uite! Ridică în mâini un colier din lapislazuli şi aur, format din trei cercuri imense. Ce spui de ăsta? întrebă ea punându-l la gât.

Amanda începu să râdă.

— Arată ca şi când ai avea la gât lanţul de la uşă. Se uită pe listă şi spuse: Oh, este pentru Sasha, ştii, modelul care apare mereu în revista Vogue.

Cindy puse colierul la loc.

— Cred că la gâtul ei lung arată superb.

Uşa depozitului se deschise şi apăru doamna Parks, una dintre şefele de raion.

— Oh, urăsc sezonul acesta. Magazinul este supraaglomerat de clienţi. Am venit să vă rog să mă ajutaţi.

Cele două fete o urmară în holul ce dădea în magazin.

— Oh, nu, şopti aceasta când ajunseră în magazin. A venit doamna Talbot, căreia i se spune Scourge, din Madison Avenue. Nu mă simt în stare să dau ochii cu ea.

— Cine este această doamnă? întrebă Amanda. O privi câteva clipe pe bătrâna femeie elegantă la care se referea doamna Parks, apoi adăugă: îmi lasă impresia unei doamne foarte drăguţe.

— Este imposibil de mulţumit.

Cindy o privi pe Amanda şi spuse:

— Ştii ce? Tu eşti cea mai nouă pe aici, şi dacă nici tu n-o poţi mulţumi, atunci nimeni nu poate.

— Mă duc s-o servesc. Cât de rău poate fi? Pe de altă parte, se pare că toate vânzătoarele sunt foarte ocupate de când a intrat această doamnă, spuse Amanda zâmbind.

Când ajunse lângă ea, femeia răvăşea un raft cu tricouri pe care Kerry şi Anne, două vânzătoare tinere, le aranjaseră cu zece minute mai devreme. Doamna Talbot le ridica şi apoi le arunca la loc murmurând;

— Nu găsesc nimic care să-mi placă.

— Poate vă pot ajuta, doamnă, spuse Amanda zâmbitoare.

Doamna Talbot se întoarse şi-i spuse cu o voce aspră.

— Sper. Caut un tricou pe care l-am văzut acum câteva zile prin vitrină. Era roz şi avea pe el ideograme japoneze. Era perfect. Îmi place rozul la nebunie. Arăt superb în culoarea aceasta.

La început, Amanda se gândi dacă nu cumva doamna Talbot glumeşte, dar aceasta era cât se poate de serioasă, aşa că începu să caute tricoul.

— Este aici, sunt sigură că l-am văzut aseară. Însă nu sunt sigură în privinţa mărimii.

— Eu port mediu, anunţă bătrâna femeie cu o voce foarte convingătoare.

Amanda o privi din nou să vadă dacă nu cumva femeia glumea. Dar din nou aceasta era foarte serioasă.

„Ha, ha, mediu”, se gândi Amanda căutând în continuare tricoul pe care şi-l dorise cu o seară în urmă. „Mai degrabă extra-larg-uriaş”.

— Nu-l văd nicăieri, doamnă.

— Ai face bine să-l găseşti, spuse doamna Talbot cu o voce răutăcioasă. Îl vreau şi dacă nu-l găseşti nu-mi voi mai face cumpărăturile în acest magazin.

— Oh, uitaţi, l-am găsit! exclamă Amanda descoperind tricoul pe un umeraş. Aveţi noroc, este mărimea dumneavoastră.

O conduse apoi de clientă spre cabina de probă.

— Dacă aveţi nevoie de ceva anunţaţi-mă.

Amanda era tristă. Îşi dorise mult acel tricou, dar mătuşa Roz ar fi fost dezamăgită dacă I-ar fi lăsat clienţii să plece în altă parte.

Doamna Talbot năvăli afară din cabină.

— Ei bine, arată perfect. Tu ce crezi? întrebă ea, însă tot ce dorea să audă de la Amanda era un compliment.

„Cred că arăţi ca o imensă minge de plajă roz”, se gândi fata, dar nu scoase o vorbă.

Se părea totuşi că nici doamna Talbot nu se simţea prea bine în tricoul care o strângea şi care îi scotea în evidenţă colăceii de grăsime.

— Este… interesant. Dar am găsit ceva care o să vă vină mai bine.

În timp ce femeia fusese în cabina de probă, Amanda alesese câteva modele de tricouri, apropiate de măsura doamnei Talbot.

— Sunt drăguţe, spuse aceasta schiţând un zâmbet. Dar acesta de pe mine cred că este perfect pentru nopţile de la tropice. Plec în Barbados de Anul Nou şi vreau ceva vesel.

— Încercaţi unul din tricourile acestea. Sunt din bumbac englezesc, cu un model modern şi sunt foarte confortabile în climatul umed de la tropice.

Bătrâna femeie nu părea convinsă în totalitate. Luă tricourile din mâna Amandei şi le privi îndelung, apoi se hotărî.

— Îl probez pe acesta!

Când ieşi din cabină doamna Talbot arăta mult mai bine. Tricoul corai îi cădea normal şi o arăta cu cel puţin

cinci kilograme mai slabă. Se pare că şi ea observase diferenţa.

— Nu arată rău, dar am să iau totuşi şi tricoul japonez. AS pare că este totuşi o măsură mai mică. Acesta este mediu.

— Îl avem în opt culori diferite, o anunţă Amanda. Aveţi dreptate, cred că au pus greşit eticheta pe tricoul roz.

Doamna Talbot păru mulţumită de răspuns.

— Foarte bine, voi lua trei din acestea. Acesta de pe mine, unul albastru şi unul verde. Vreau să-mi fie livrate până mâine la prânz.

— Foarte bine, doamnă Talbot. Vă urez să aveţi vreme frumoasă.

— Sper, spuse aceasta intrând din nou în cabina de probă pentru a se schimba. Se întoarse şi o întrebă pe Amanda. Apropo, cât costă astea?

Amanda verifică etichetele.

— Nouăzeci şi cinci de dolari, fiecare.

— Foarte bine. Trece-le în contul meu.

— Nu-mi vine să cred cât de bine te-ai descurcat, spuse Cindy apărând după un raft. Stai să audă mătuşa ta, va fi încântată.

Faţa Amandei se lumină.

— Ai văzut cum îi stătea în tricoul roz? şopti ea. Îmi pare bine că m-a ascultat şi a ales şi alte tricouri.

— Toată lumea fuge când intră ea în magazin, spuse Cindy chicotind.

— Acum înţeleg de ce. Este asemenea unui tanc.

— Din păcate. nu este singura clientă de acest gen, mai sunt şi alţii… Cindy se opri şi privi spre intrarea în magazin. Hei! Nu e tipul cu care trebuia să te întâlneşti aseară? Cel pe care ţi l-a furat Rachel?

Amanda se întoarse şi-l văzu pe Bob intrând în magazin. Arăta şi mai bine decât cu o zi înainte. Obrajii îi erau roşii din cauza frigului şi părul îi era răvăşit de vânt. Amanda se întrebă dacă nu cumva venise s-o caute pe Rachel. Simţi cum i se taie picioarele. O durea să se

gândească la cei doi.

Bob o văzu, îi zâmbi şi se grăbi să vină spre ea.

— Sunt norocos! Îmi pare bine că te-am găsit, spuse el. Îmi pare rău că nu ne-am putut întâlni aseară.

— Şi mie, dar se pare că tu te-ai distrat de minune. Vocea ei era rece şi tăioasă. Înţeleg că Rachel a fost un substitut perfect. Cred că băieţii din New York sunt exact cum mi-i închipuiam, pentru ei fetele sunt bune cu cât sunt mai multe. Şi tu eşti un exemplar al acestei faune.

— Stai un pic! De ce eşti aşa supărată? întrebă Bob uimit. Eu ar trebui să fiu supărat. Tu m-ai părăsit şi mi-ai trimis-o ca premiu de consolare pe fata aceea îngrozitoare.

— Despre ce vorbeşti? replică Amanda, uluită.

Bob luă o figură serioasă şi-i explică:

— Rachel mi-a spus că nu poţi veni şi că ai trimis-o pe ea ca să te înlocuiască. O privi câteva secunde şi apoi continuă: Ce joc jucaţi voi două cu mine?

— Eu… să mă joc cu tine? întrebă Amanda indignată. Am impresia că glumeşti. Nu ţi-am trimis niciodată un premiu de consolare. Am rugat-o doar să-ţi transmită un bilet în care îmi ceream scuze că nu pot să mă întâlnesc cu tine. Se pare că s-a transmis pe ea însăşi. Apropo, de unde te cunoaşte?

— Bilet? întrebă Bob. Ce bilet? Nu mi-a dat niciun bilet. Îşi trecu mâna prin păr şi continuă: se pare că mă cunoaşte deoarece tatăl meu a lucrat cu mama ei. Rachel mi-a spus că semăn perfect cu tata.

— Îmi spui adevărul? întrebă ea. Despre premiul de consolare, vreau să spun?

— Bineînţeles. Ai putea să-mi acorzi circumstanţe atenunate, glumi el. Ai putea să mă pui sub observaţie câteva zile. Asta este o invitaţie, Mandi. Mergi să iei masa cu mine?

Amanda ezită. Bob era un băiat atrăgător şi Rachel fusese cea care minţise. Cindy avea dreptate: Rachel era o hoaţă. îi zâmbi dulce băiatului.

— Oh, mă duc s-o rog pe mătuşa Roz să-mi dea voie să plec.

Cineva tuşi ostentativ în spatele ei. Amanda se întoarse şi o văzu pe Cindy.

— Oh, iartă-mă, am uitat să vă prezint. Cindy, acesta este Bob Jameson.

— Bună, spuse Cindy.

— Îmi pare bine să te cunosc, răspunse Bob strângându-i mâna.

— Cindy, poţi să împachetezi tu astea pentru doamna Talbot? întrebă Amanda. Mă duc s-o rog pe mătuşa Roz să-mi dea o pauză de prânz. O merit, după cum am lucrat ieri.

Cindy o privi surprinsă.

— Glumeam. Dar vreau s-o rog să-mi dea voie să iau prânzul cu Bob.

* * *

Era minunat să se plimbe cu Bob. Ştia câte o istorioară pentru fiecare loc din New York şi de când îi luase mâna într-a lui nu mai simţea frigul de afară.

Părăsiră Mirrors şi o luară pe Madison Avenue, ferindu-se din calea trecătorilor grăbiţi, încărcaţi cu pachete şi sacoşe cu cumpărături. Vitrinele magazinelor erau împodobite de sărbătoare. Mii de luminiţe încărcau copacii de pe bulevard. Spiritul sărbătorilor se vedea peste tot şi Moşi Crăciuni sunau din clopoţei cerând trecătorilor donaţii pentru opere de caritate.

— Acesta este Hotelul Plaza, spuse Bob arătându-i o clădire veche, având un aer de palat de pe Fifth Avenue. Şi bineînţeles, acesta este Central Park.

În faţa hotelului se afla o fântână superbă luminată cu spoturi multicolore.

— Este atât de frumos, spuse Amanda strângându-l de mână.

— Şi acesta este locul unde îmi plăcea să vin când eram copil, spuse Bob oprindu-se în faţa unei vitrine. „FAO Schwarz” citi Amanda firma argintie.

Vitrina era plină de jucării. Bob îi arătă o păpuşă.

— Aceasta îmi aminteşte de tine, spuse el. Aceasta cu părul negru. Bob o privi pe Amanda câteva momente, ca şi cum ar fi dorit să observe cât de mult semăna cu păpuşa

din vitrină.

Amanda se aplecă şi privi păpuşa cu atenţie.

— Oh, e minunată. Cred că este din porţelan.

— Ştii ce cred? spuse Bob privind-o din nou. Cred că sunt foarte bucuros că am găsit-o pe cea vie.

Ea îl privi în ochi şi-i zâmbi dulce. Bob îi luă faţa în mâini şi depuse un sărut cast pe gura ei.

Amanda crezu că visează. Primul ei sărut era exact cum şi-l închipuise. Simţea că pluteşte deasupra norilor. Toată lumea dispăruse şi rămăseseră doar ei doi în oraşul pustiu.

— Şi eu mă bucur, şopti ea. Îşi puse capul pe umărul lui şi se strânseră în braţe câteva momente. Ridică privirea spre el şi-şi zâmbiră ca şi când ar fi împărtăşit un secret.

— Ar trebui să mergem să mâncăm. Am o slujbă şi pauza mea de masă nu durează prea mult.

— OK. Ştiu un loc unde se mănâncă nemaipomenit Dar mai întâi trebuie să-ţi arăt Pomul de Crăciun din Piaţa Rockefeller. Nu este prea departe. Începură din nou să meargă când Amanda îl opri brusc.

— Uite, aici. E perfect, exclamă ea.

— Ce? Ce este perfect? întrebă Bob. Este un magazin de fierărie şi menaj. Vitrina este plină de unelte.

Amanda însă era foarte entuziasmată.

— Ascultă. Ţi-am povestit despre pălăriile pentru petrecerea de Crăciun? mătuşa Roz are nevoie de altceva pentru a salva reputaţia magazinului. Aici este răspunsul la rugăminţile ei.

El se opri în faţa vitrinei şi-o cercetă cu privirea.

— Bineînţeles! O trusă de scule personalizată!

Amanda începută să râdă.

— Nu, prostuţule. Pălăriile pentru pictori. Mătuşa Roz dorea pălării care să se potrivească şi femeilor şi bărbaţilor. Deci, va avea pălării. Le vom transforma în creaţii Mirrors. De aceea moda este magică, poţi face orice să fie la modă!

Capitolul 1

— Crede-mă! ştiu ce fac, spuse Amanda. Aceste

pălării sunt exact ce-i trebuie mătuşii, odată ce le vom transforma…

Se uită la Bob aşteptând confirmarea lui. Bob însă o privea sceptic.

— Ştiu că vrei s-o ajuţi pe mătuşa ta, dar pălării de pictor? Am dubii că aceste pălării vor salva petrecerea şi reputaţia mătuşii tale.

— Ştiu că tu cunoşti multe despre New York, dar eu mă pricep la modă. Ajută-mă Bob, te rog. Niciodată nu fusese mai sigură de ceva ca în clipa aceea.

— Foarte bine. Am de-ajuns umor ca să te ajut în această mică nebunie, spuse el, sărutându-i mâna.

— Haide, spuse ea deschizând uşa magazinului şi îndreptându-se spre tejghea.

— Aş dori să văd câteva pălării de pictor, vă rog.

Bărbatul din spatele tejghelei o privi din spatele ochelarilor.

— Din canava sau catifea?

— Aş dori să le văd pe amândouă, domnule.

— Poftiţi, domnişoară, spuse el punând în faţa ei pălăriile.

Ea le examină şi se decise pentru cea din canava, care era mult mai aproape de pălăriile pe care le aştepta mătuşa ei pentru oaspeţii Mirrorsului.

— Aş dori să i-o arăt şi prietenului meu, spuse ea, şi se îndreptă spre Bob care stătea pe un scaun şi privea absent în jurul lui.

— Foarte bine, mă duc să aduc o cutie să vi le împachetez.

Amanda se apropie de Bob.

— Uite, spuse ea, punându-şi pălăria pe cap. Îşi strânse părul şi-l vârî sub ea.

— Ei bine, ce zici? Arată bine, nu-i aşa?

Se întoarse şi privi de jur-împrejur, căutând o oglindă în care să se privească.

Tot ce găsi fu o tavă în care reflexia nu era foarte bună.

Bob se ridică de pe scaun şi o examină din toate

unghiurile.

— Ştii ceva? spuse el zâmbind. Ideea ta de a personaliza aceste pălării este grozavă. Cred că eşti un geniu. Numai tu puteai să vezi în aceste pălării ordinare nişte lucruri la modă. Ochii lui îi fixară privirea. Mătuşa ta îţi va rămâne veşnic recunoscătoare.

O prinse de mână şi-o învârti, apoi luă pălăria de pe capul ei şi şi-o puse pe al lui.

— Ei, ce zici? Arăt bine?

— Foarte chipeş, răspunse ea zâmbind.

— Acum, putem merge la masă? Sunt lihnit.

— Foarte bine, spuse ea cu blândeţe. Dar mai întâi trebuie să plătesc pălăriile.

— Ai de gând să le cumperi acum? întrebă Bob. Înainte să le arăţi mătuşii tale? Sunt grozave, dar…

— Bineînţeles că nu. Vreau doar să fiu sigură că are de-ajuns. Când măuşa Roz va spune: este o idee minunată, ai salvat reputaţia Mirrorsului! voi veni să iau restul. Acum nu cumpăr decât două.

Amanda zâmbi, gânditoare.

— Sper ca acestea să fie vorbele mătuşii şi nu altele.

Se duse şi vorbi cu vânzătorul, luă pachetul şi se îndreptă spre Bob.

De-abia aştepta să ajungă la magazin şi să afle ce crede mătuşa despre ideea ei. Se întoarse spre Bob cu o faţă rugătoare.

— Ştiu că eşti înfometat, însă sper să nu mă urăşti prea mult dacă te rog să mergem înapoi la Mirrors. Vreau să aflu părerea mătuşii Roz despre ideea mea. Vom merge să mâncăm după aceea. Te rog.

Bob o privi dezamăgit.

— Eu nu te urăsc, dar stomacul meu nu sunt sigur că te va iubi prea mult.

Amanda îl îmbrăţişă cu efuziune.

— Eşti nemaipomenit.

Ieşiră din magazin şi porniră înapoi spre Mirrors.

Amanda aproape că-l târî pe scări până în faţa biroului mătuşii Roz. Ciocăni la uşă şi nu aşteptă răspunsul

pentru a intra.

— Mătuşă Roz, n-o să-ţi vină să crezi ce-am descoperit! spuse Amanda surescitată, aruncând pălăriile de pictor pe biroul femeii.

Roz privi cu ochi critic pălăriile pe care le adusese nepoata ei.

— Mandi, n-am timp de glume.

— Nu este o gumă. Uită-te la aceste pălării de canava.

Roz ridică una şi o roti în mână.

— Şi ce trebuie să fac cu ea?

— Acesta este noul cadou pentru petrecere, mătuşă Roz.

Amanda ridică o pălărie şi şi-o puse pe cap.

— Vezi? E perfectă atât pentru femei cât şi pentru bărbaţi. Le putem personaliza cu sigla Mirrors.

Roz privi pălăria mai atent.

— Mmm… Ridică una şi şi-o puse pe cap. Mmm… se ridică şi se privi în oglinda care se afla în spatele scaunului ei. Şi-o potrivi mai bine pe cap şi se uită la Amanda în reflexia oglinzii.

— Este o idee adorabilă. Ai atât de multă imaginaţie că nici n-am visat. Dar… se întoarse încet spre oglindă şi-şi scoase pălăria. Este foarte drăguţă, dar… nu este chiar atât de originală.

— De ce nu? întrebă Amanda, dezamăgită. Toată lumea le va îndrăgi şi sunt exact ceea ce căutai, un cadou care poate fi purtat şi de bărbaţi şi de femei. Entuziasmul ei, că salvase petrecerea mătuşii, începu să scadă.

— Ce nu este în regulă cu ele? întrebă ea cu o voce slabă, care suna totuşi dezamăgită, cu toate eforturile de a-şi ascunde acest sentiment.

Mătuşa Roz o privi cu căldură.

— Totul este în regulă cu ele.

Făcu un gest spre Amanda şi Bob.

— Luaţi loc şi nu mai fiţi aşa plouaţi.

Ridică o pălărie şi o puse în faţa ei.

— Vreau să creez o nouă modă şi aceste pălării nu se

ridică la standardele magazinului meu.

Observă că figurile celor doi tineri, care stăteau în faţa ei pe scaun, se alungesc.

— Poate ar fi bune pentru petrecerea de anul viitor, spuse ea încurajator. Voi avea timp să le comand la o firmă importantă. Zâmbi şi-i privi pe cei doi tineri. M-am hotărât, vor fi cadoul pentru anul viitor, le voi individualiza cu sigla Mirrors şi numele fiecărui invitat. Anul acesta, nu mai avem timp.

Amanda dădu din cap.

— Lasă-mă să le invidualizez eu. M-am gândit la design. Luă repede o pălărie de pe birou.

— Voi pune câte o foiţă metalică aici, în interiorul lor. Bob mă poate ajuta. Este în vacanţă.

Mătuşa Roz scutură din cap.

— Nu, când şi le vor pune pe cap vor avea o senzaţie de rece.

— Am putea pune o oglindă micuţă cu numele scrijelit pe ea, spuse Amanda cu voce disperată, văzând că ideea ei n-are şansă de reuşită.

Mătuşa Roz o privi cu milă amestecată cu dragoste.

— Draga mea, ar dura o săptămână întreagă pentru o cusătoreasă calificată. N-ai să reuşeşti. Eşti foarte drăguţă că vrei să mă ajuţi, dar n-avem timpul necesar. Mai sunt doar două zile. Deşi, habar n-am ce vom face…

— Vom reuşi… începu Amanda, dar fu întreruptă de vocea lui Bernice care se auzea din interfon.

— Roz? L-am căutat pe Chuck Harding în legătură cu transportul nostru…

— Şi? întrebă Roz nerăbdătoare.

— Şi ar fi încântat să te ajute, se auzi din nou vocea lui Bernicei, dar nu mai devreme de şaptezeci şi două de ore. Petrecerea va fi peste patruzeci şi opt… îi pare rău.

— Ştiu. Ştiu, sunt sărbătorile şi toate celelalte, spuse Roz. Dar mai încearcă… Ori vin cadourile, ori trebuie să găsim ceva original, ori… Oh, nici nu vreau să mă gândesc ce se poate întâmpla dacă nu reuşim.

— Bine, încerc să înfăptuiesc o minune, o asigură

Bernice pe şefa ei.

Amanda nu credea în minuni şi vocea Bernicei nu sunase prea convingător. Inima ei se înnegură.

Mătuşa Roz se întoarse din nou spre nepoata ei.

— Ce voiai să-mi spui înainte să ne întrerupă Bernice?

— Voiam să-ţi dau altă sugestie pentru pălăriile de pictor. Vocea Amandei era abia şoptită, cu toate astea era foarte hotărâtă să transforme pălăriile în ceva unic.

— Mătuşă Roz, pot să-mi iau restul după-amiezii liber?

— Este destul de lucru aici, dar cred că mă descurc şi fără tine. Ai nevoie de ceva?

Amanda îl privi pe Bob, apoi îşi întoarse din nou privirea spre mătuşa ei.

— Cred că Bob şi cu mine ne vom descurca singuri şi sunt sigură că putem face ceva cu aceste pălării până la începerea petrecerii.

— Nu te necăji, Amanda. Te-ai chinuit să mă ajuţi şi apreciez asta. Totuşi, nu cred că ideea ta este ceea ce ne trebuie. Acum, ia-l pe Bob şi petreceţi-vă după-amiaza cum doriţi. Nu este nicio problemă.

Amanda nu avea nicio idee despre ceea ce voia să facă, dar ridică pălăriile şi ieşi din birou urmată de Bob.

Capitolul 8

— Trebuie să mă gândesc. Ce pot face cu astea să le dau strălucire? spuse Amanda ridicând o pălărie în mână. s Mm… Ia stai! Sunt pălării de pictor, nu-i aşa? Ce-ar fi să le pictăm?

Bob luă o faţă gravă, puse o mână în şold şi se învârti prin cameră.

— Excelentă treabă! Le putem picta în studioul tatii. Putem începe chiar acum.

— Fabulos! spuse ea venind spre Bob şi oprindu-se în faţa lui. Atât de aproape încât era aproape să se ciocnească de el. Stai un pic. Tatăl tău nu va avea nimic împotrivă?

Bob o luă de mână.

— Nicio problemă. Are o şedinţă foto în Soho, astăzi. Va lipsi toată ziua. Lucrează pentru „Interview” şi de obicei vine foarte târziu. Zâmbi şi-şi mângâie mustaţa invizibilă. Vom avea tot studioul pentru noi, frumoasa mea, spuse el încercând să imite accentul celor din nord. Dar pentru început trebuie să mâncăm ceva. Nu pot lucra cu stomacul gol.

— Bine, bine, spuse Amanda. Dar s-o facem repede. Abia aştept să-mi încep munca de creaţie.

* * *

Studioul lui Barry Jameson era situat la etajul întâi al unei clădiri din marmură închisă la culoare de pe East Eighties. Era format dintr-o cameră imensă cu nişte ferestre gigantice care se înălţau până la tavan, şi câteva dependinţe. Era impresionant.

Lumina soarelui inunda studioul toată ziua, dar nişte draperii din catifea neagră puteau face, printr-un sistem elaborat, întuneric total în câteva secunde, pentru şedinţe foto mai speciale.

— Este fantastic! exclamă Amanda. Te superi? îl întrebă pe Bob rupând o bucată de hârtie dintr-o rolă care se afla într-un colţ. Priveşte aici! exclamă ea descoperind o poliţă cu o mulţime de cutii şi sprayuri cu vopsea. Ce face tatăl tău cu hârtia asta şi cu atâta vopsea?

— Le foloseşte pentru fundaluri, spuse el venind lângă ea. Ar trebui să începem, spuse el alegând câteva sprayuri şi cutii cu vopsea pe care le dădu jos de pe poliţă.

— Vom lucra aici, puse Amanda trăgând o masă lângă un perete. Puse foia de hârtie pe ea şi începu să se uite la culori.

— Bine, dar aşteaptă o secundă, spuse Bob zâmbind.

Deschise o uşă care dădea spre o baie şi se întoarce cu două pensule imense pe mânerul cărora erau încrustate vechi straturi de vopsea de diferite culori.

— Pe care o vrei? întrebă el având câte o pensulă în fiecare mână. Pe cea galben, albastru, roşu şi negru sau pe cea negru, galben, roz, oranj şi lavandă?

Ea începu să râdă şi o luă pe cea din mâna lui

dreaptă.

— Cred că acestea sunt culorile mele, spuse ea încercând părul pensulei.

Bob dispăru din nou şi se întoarse cu două şorţuri.

— Cred că acestea ne vor ajuta să nu ne stricăm hainele. Nu cred că vrei să le pictezi şi pe ele.

Amanda puse cele două pălării pe masă.

— Hai să începem. Tu vei lucra cu sprayul şi eu cu pensula. Luă un spray cu vopsea argintie şi i-l înmână. Eşti pregătit?

— Nu prea, spuse le râzând atât de tare încât i se scutură tot corpul. Nu este exact specialitatea mea, ştii prea bine, dar sunt deschis la nou. Luă tubul şi pulverizează cu grijă deasupra pălăriei. Amanda înmuie pensula în vopsea şi începu să lucreze.

Îl lăsă pe Bob să pulverizeze vopseaua argintie pe pălărie şi apoi îi dădu o bucată de bumbac cu care s-o lustruiască. Dorea să le dea o tentă lucioasă, asemenea unei oglinzi.

— Nu cred că este aşa cum îţi doreşti, spuse Bob, arătându-i Amandei pălăria lui.

Ea o privi şi căzu pe gânduri.

— Cu ce culoare crezi că ar trebui să scriem numele invitaţilor?

Bob privi cutiile cu vopsea din jurul lor şi spuse:

— Presupun că ar fi bine cu roşu şi verde. Ştii… culorile Crăciunului. Dar văd pe figura ta că nu eşti prea încântată de sugestia mea.

— Nu prea, răspunse ea privind în continuare pălăria argintie din faţa ei.

— Roşu şi verde sunt culori complementare ale spectrului şi culorile opuse nu arată bine când le pui împreună nu se combină, explică ea, zâmbind.

Bob se încruntă la pălăriacarea stătea părăsită în faţa lui…

— Oh, arată ca în povestea „Visând la un Crăciun Gri”. Culoarea pălăriei era de un gri şoarece. Se dădu doi paşi înapoi şi spuse trist:

— Poate ar trebui să te las pe tine să faci asta.

Amânada luă pălăria şi începu şi ea s-o lustruiască. Când mâinile şi degetele îi înţepeniseră de cât lustruise se opri. Dezamăgirea pusese stăpânire pe ea.

— Oh! exclamă ea privind pălăria pe care o vopsise cu pensula.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Bob care se dusese să-şi spele mâinile. Totul este în ordine?

Amanda nu răspunse imediat. Răsuci pălăria pe toate părţile încercând să vadă dacă această culoare avusese efectul scontat. La sfârşit, puse pălăria în faţa lui Bob.

— Priveşte! E chiar mai bine decât mi-am imaginat.

Razele soarelui o făceau să strălucească. Pălăria albă de pictor din canava arăta acum ca o oglindă lichidă. Feţele celor doi tineri se reflectau în ea.

— Este superbă, nu-i aşa? Cred că mătuşa va fi încântată, spuse Amanda, surescitată.

Bob veni lângă ea.

— Ai reuşit, spuse el privind-o cu mândrie.

— Nu pot să-mi asum tot meritul. Cel mai mare aport îl are vopseaua tatălui tău… spuse ea zâmbind.

— Nu contează, tu ai făcut-o. Mătuşii tale nu-i va veni să creadă când va vedea aceste pălării strălucitoare. O luă pe Amanda în braţe. Trebuie să sărbătorim.

Ea îl privi întrebătoare.

— Bine. În ce fel vrei s-o facem?

— Doar aşa, spuse el depunând un sărut tandru pe buzele ei.

În acel moment, uşa studioului se deschise şi tatăl lui Bob intră înăuntru.

— Ce se întâmplă aici? întrebă el rotindu-şi privirea prin încăperea plină de pete de vopsea argintie.

Nu-i păsa de interludiul romantic pe care tocmai îl întrerupsese.

— Ce faceţi voi aici?

Bob şi Amanda se depărtară repede unul de celălalt şi-l priviră în tăcere pe Barry Jameson, fără să poată spune o vorbă.

— Noi… Noi… îngăimă Bob încercând să explice de ce era vopsea peste tot, sperând în felul acesta, să-i distragă atenţia de la încurcătura în care se afla.

Fotograful se uită din nou de jur-împrejur şi începu să strige la fiul său:

— Voi ce? Îmi poţi spune ce s-a întâmplat aici?

— Oh, domnule Jameson, îl întrerupse Amanda. Bob mi-a făcut o favoare. Aveam nevoie de ajutor ca să transform aceste pălării în cadouri de Crăciun pentru petrecerea mătuşii Roz. Bob a încercat să mă ajute. Nu fiţi supărat pe el. Toată vina este a mea. Îi arătă pălăria argintie pe care o ţinea în mână, ca să-i demonstreze că avea dreptate.

— Vedeţi? Trebuie să fac o sută de pălării de genul acesta, spuse ea, întorcând pălăria s-o vadă mai bine.

Barry luă pălăria din mâna Amandei şi-o roti cu grijă ca să nu se vopsească şi el.

Tinerii nu-i puteau citi nimic pe figură.

— Ştii, Amanda, am impresia că ai realizat ceva unic şi frumos. Se opri o clipă şi privi din nou pălăria cu ochi strălucitori. Da, este o operă de artă. De fapt, chiar aş dori s-o fotografiez pentru Women’s Wear Daily. Astfel, va apărea în ziar în dimineaţa petrecerii. Ce zici?

Amandei nu-i venea să creadă ce auzea. Cu câteva minute mai înainte dorea să-l ia pe Bob la bătaie şi acum îi propunea să-i fotografieze pălăria pentru una dintre cele mai cunoscute reviste.

— Chiar o să apară în Woman’s Wear Daily?

— Vom face publicitate petrecerii! spuse Barry zâmbind. Plasă cu gentileţe pălăria pe capul Amandei şi o privi cu ochi de profesionist.

— Ce-ar fi să-mi fii model, Amanda? Eşti o tânără foarte drăguţă.

— Adevărat? întrebă ea bucuroasă.

— Bineînţeles. În acest fel, vom putea povesti şi despre fata care a creat o nouă modă a pălăriilor pentru vară. O nouă imagine pentru Mirrors. Un tânăr talent!

— Vei fi faimoasă! spuse Bob zâmbindu-i Amandei.

— Când doriţi să avem şedinţa foto? Trebuie s-o anunţ pe mătuşa Roz...

— Lasă-mă un minut să-mi consult agenda şi... cred că ar fi bine să n-o anunţi pe Roz. Ce-ar fi să-i faci o surpriză? M-am purtat urât cu ea ultima dată şi în felul acesta mă voi revanşa. Şedinţa foto o putem face mâine la ora unsprezece la Hensley Palace. O să încerc să terminăm cât mai repede. Este în regulă?

— La unsprezece, repetă Amanda. Oh, este exact când am programat interviul la Institutul de Modă. N-am nicio şansă să vă puteţi face timp altă dată?

Barry scutură din cap.

— Îmi pare rău, drăguţă, dar am totul în acest hotel: echipament, lumini, machiaj şi la ora douăsprezece am o şedinţă foarte importantă care se va termina noaptea târziu. Dacă nu vii la unsprezece, nu vei putea apărea în revistă în dimineaţa petrecerii. Ascultă, nu poţi să-ţi schimbi ora interviului? Este un telefon în biroul meu, spuse Barry deschizând o uşă ce dădea spre o mică încăpere.

Amanda închise uşa şi stătu multă vreme în faţa telefonului, aproape îngrozită să sune la Institutul de Modă. După ce ridică receptorul şi respiră adânc, formă numărul şi ceru biroul de înscrieri.

— N-am avut noroc, spuse ea intrând în studio. Toate orele sunt ocupate. Trebuie să fiu pe strada Douăzeci şi cinci la ora unsprezece fix.

Barry stătu pe gânduri câteva momente.

— Uite cum facem. O să mă duc la hotel cât pot de devreme şi voi aranja totul. Tu vino pe la zece, terminăm în jumătate de oră şi astfel vei putea ajunge la interviu, spuse el zâmbind încurajator. Astfel, vom putea face o surpriză plăcută mătuşii tale.

— Mulţumesc din tot sufletul. Va fi secretul nostru.

Totul se întâmplase atât de repede, încât Amanda nu-şi putea reveni din surpriză.

Bob o luă de mână şi-i zâmbi încurajator.

— Sunt mândru de tine, în câteva zile vei fi faimoasă.

Capitolul 9

Când se uită pe fereastră, a doua zi dimineaţă, Amanda se gândi că în viaţa ei nu văzuse ceva mai frumos. Luminiţele din pomul de Crăciun de pe insula din mijlocul lui Park Avenue clipeau feeric şi o pudră albă care se cernea din nori acoperise străzile cenuşii.

Zăpada care imobilizaze Chicago se mutase la New York. Oraşul arăta cu totul diferit, mai calm şi mai liniştit, deoarece maşinile circulau cu viteză mai mică din cauza zăpezii.

Amanda se decise să plece mai devreme la şedinţa de fotografiat de la Palace Hotel. Îi era teamă să nu întârzie din cauza traficului îngreunat.

Cu o seară înainte, pălăriile argintii le impresionară pe Roz şi Bernice. Mătuşa ei se decisese ca acesta să fie cadoul pentru petrecere şi dăduse deja comandă pentru pălăriile necesare. Amanda încă mai auzea în urechi cuvintele mătuşii:

„Să fii binecuvântată, iubito, ai făcut un miracol. Sunt extraordinare. Le iubesc. Simple, dar totodată şic!”

Amanda n-ar fi vrut să plece înainte de a o vedea pe mătuşa Roz. Ar fi dorit să-i vorbească despre interviul pe care îl avea la Institutul de Modă, dar nu mai avea timp. Portofoliul ei era gata încă din Boston. Sperase ca mătuşa ei să-i dea câteva sfaturi, să-i spună câteva cuvinte de încurajare.

Dar timpul nu-i îngăduise aşa ceva, trebuia să se descurce cu forţe proprii, cum dorise s-o facă încă de la început. Iată că avea ocazia să-şi demonstreze talentul fără ajutorul altcuiva.

Barry îi spusese să n-aibă grijă de coafură şi machiaj, stilistul lui se va ocupa de amândouă, dar Amanda trebuia să se gândească şi la interviu.

Îmbrăcă nişte blugi albaştri şi un tricou mulat în culori aprinse: roz, galben şi verde, iar peste el îşi puse o jachetă neagră cu guler argintiu.

Nu era îmbrăcată grozav? se întrebă ea privindu-se în oglindă. Îşi puse ghetele, paltonul, luă portofoliul şi ieşi

grăbită.

Aerul rece o învioră şi începu să meargă vioi spre hotel, privind spre Park Avenue.

Totul arăta superb. „New York-ul este cel mai potrivit loc să-ţi petreci sărbătorile”, se gândi Amanda, încântată. Cu câteva zile înainte, era un nimeni, ei, nu chiar un nimeni, dar în mod sigur nu cineva care să aibă o şedinţă foto pentru Woman’s Wear Daily, cu un fotograf celebru. De mâine, părinţii ei, mătuşa Roz, toată lumea din New York o va cunoaşte! Totul îi mergea perfect. Pălăriile… petrecerea… revista… Bob… Ce Crăciun!

Helmsley Palace era unul dintre cele mai luxoase hoteluri din oraş, arătând ca un palat din poveşti. Stilul Renascentist se regăsea peste tot, de la mobilă, covoare, lustre, până la cel mai mic amănunt.

Amanda se îndreptă spre recepţie de unde fu condusă în apartamentul lui Barry Jameson.

— Iată-te, spuse el. Mai am de făcut unele retuşuri. Între timp, scoate-ţi haina şi ghetele şi lasă-i pe Mitsuko şi Steve să-şi facă treaba. Îşi puse mâinile în şolduri şi întrebă puţin speriat: Roz nu ştie despre secretul nostru, nu-i aşa?

— Ştiu să păstrez un secret, replică Amanda.

Niciodată nu avusese de-a face cu această lume strălucitoare şi nu ştia cât de mult era de muncă pentru a realiza o şedinţă foto perfectă. Acum, era în centrul atenţiei. Steve era coaforul, iar Mitsuko machiora. O luară şi o plasară pe un scaun în mijlocul camerei.

În câteva minute, Steve îi ondulă părul cu un fier electric gigant. Mitsuko îi aplică, repede şi cu grijă, trei umbre de culori diferite pe pleoape, îi aplică un rimel şi o dungă întunecată pe gene şi-i pensă cu o mână uşoară sprâncenele.

Când terminară, Barry Jameson veni să-şi inspecteze modelul.

— Eşti superbă. O luă de mână şi o duse în faţa unui perete trandafiriu. O poziţionă cu grijă şi-l chemă apoi pe Terry, alt stilist, să-i aranjeze pălăria de pictor pe cap.

— Mătuşa ta va fi extrem de surprinsă, spuse Barry privind prin obiectivul aparatului de fotografiat.

— Mai am câteva mici aranjamente la lumini şi apoi putem începe.

— În regulă, spuse Amanda privindu-şi ceasul. Mai avea destul timp până la interviul de la Institutul de Modă. Sediul lor nu se afla prea departe, cu un taxi ajungea în cinci minute.

— Eşti gata, Amanda? întrebă Barry.

— Bineînţeles. Mai gata ca oricând. Inima ei bătea cu putere. Să fie model, chiar şi pentru o oră, era o mare bucurie.

— Acum zâmbeşte, îi ordonă Barry. Nu-ţi arăta toţi dinţii, fii mai misterioasă.

Barry se roti în jurul ei, fotografiind-o din toate unghiurile posibile.

Clic. Clic. Clic.

Amanda executa ordinele lui cu un surâs crispat. La început fu tensionată, dar încetul cu încetul se calmă. Încercă să pretindă că nu era mare lucru, nu era decât o afacere.

— Încă puţin.

Clic. Clic. Clic.

— Întoarce capul la dreapta.

Clic.

— Acum puţin spre stânga…

— Apleacă puţin bărbia…

Clic. Clic. Clic.

Amanda începu să simtă camera ca pe un prieten. Voia să fie superbă. Începu să-şi ia aere de fotomodel.

— Foarte bine… întoarcere şi priveşte peste umăr spre mine. Foarte bine…

Clic. Clic. Clic.

Amandei i se tăiase respiraţia de emoţia acestei noi experienţe. Când camera îşi stopă clicurile, toate persoanele din cameră o priveau cu respiraţia tăiată.

Ea le zâmbi cu încântare. Oare credeau că este un nou fotomodel? Totul ieşise mai bine decât visase.

— Foarte bine, Amanda. Acum aş dori să mai fac câteva fotografii pe scară. Cât timp mut echipamentul şi-l aranjez, lasă-te din nou pe mâna lui Steve şi Mitsuko. Începem în cel mult un sfert de oră. Făcu un gest către cei doi care se aruncară asupra Amandei ca nişte păsări de pradă.

Încă o dată îi pieptănară şi coafară părul, care în final arăta perfect. Misutko o demachie şi-i aplică un machiaj natural cu care putea pleca şi la interviu.

După încă o şedinţă, după care Amanda se simţi atât de confortabil ca şi când ar fi făcut asta în fiecare zi, Barry Jameson anunţă:

— Gata, am terminat! O ajută pe Amanda să-şi dea jos pălăria. Senzaţional! Eşti un adevărat fotomodel! Ai putea să faci carieră.

Ea zâmbi plină de gratitudine.

— M-am simţit super! A fost o experienţă extraordinară! îşi consultă ceasul şi tresări. Chiar atât este ora? întrebă ea în panică. Oh! Interviul meu! S-ar putea să întârzii!

Amanda începu să se îmbrace cu gesturi precipitate. Se simţea ca Cenuşăreasa care trebuie să plece de la bal.

— Îmi pare rău că trebuie să fug, dar trebuie. Mulţumesc. O să mă uit mâine după fotografii.

— Mulţumesc, Amanda, auzi ea în timp ce cobora scările. A fost o oportunitate şi pentru mine. Noroc la interviu.

Nu ştia ce înţelesese el prin „oportunitate”, dar nu-şi bătu capul, interviul era pe primul loc.

Afară, ninsoarea cădea acum din abundenţă şi vântul sufla cu putere. Amanda merse de-a lungul străzii, pândind un taxi liber. Vitorul i se înnegura cu fiecare secundă care trecea. Părinţii ei n-au să înţeleagă niciodată cum putuse să rateze interviul. Lor n-o să le pese de fotografiile din reviste. Acesta era un succes efemer. Interviul era un lucru serios. Amanda dorea să se calmeze, dar simţea cum o cuprinde isteria.

Inima îi bătea nebuneşte când se uită din nou de-a

lungul străzii. Treceau mai mute taxiuri, dar toate erau ocupate. În momentul în care o părăsiră puterile şi dori să se aşeze pe trotuar şi să înceapă să plângă, lângă ea opri un taxi din care coborî un client. Fugi repede spre maşină dar în loc să se aprindă lumina de „Liber”, se aprinse cea de „Pauză”.

Disperată, se agăţă de portiera maşinii.

— Vă rog. Vă rog, ajutaţi-mă! Trebuie să ajung la un interviu foarte important! E aproape, pe strada Douăzeci şi cinci. Vă rog. Înseamnă foarte mult pentru mine Vă plătesc oricât. Vă rog…

Lacrimi amare îi curgeau pe obraji şi în ochii şoferului se citi mila. Deblocă uşa şi o lăsă să urce.

— Unde vrei să ajungi? întrebă el. Străzile sunt înzăpezite şi vreau să mă întorc acasă până nu accidentez maşina.

— Pe strada Douăzeci şi cinci la numărul 227.

Şoferul dădu din cap.

— Va dura ceva, pentru că traficul este blocat pe mai multe străzi şi trebuie să ocolesc mult, spuse el privind-o prin oglindă.

Amanda era furioasă că îşi uitase priorităţile.

Îşi privi din nou ceasul. Pierduse destul timp până găsise taxiul. Ştia că numai printr-o minune putea ajunge la timp.

— Ar trebui să ajung la ora unsprezece, spuse ea aplecându-se spre şofer.

— Ha, exclamă acesta. Doar un elicopter te poate ajuta. Amanda îşi luă portofoliul în braţe şi începu să-l frunzărească. Îşi promise să nu se mai uite la ceas până nu ajunge în faţa clădirii. Privi schiţele şi fotografiile din dosar. „Aş fi vrut ca mătuşa Roz să-mi vadă lucrările”, se gândi ea. Un ochi de profesionist m-ar fi ajutat. Sper doar să nu ajung prea târziu. Doamne, te rog, fă să nu ajung prea târziu. Ridică ochii şi privi pe fereastră. Taxiul nu înaintase decât câţiva zeci metri în aproape zece minute.

— Mai repede nu se poate? întrebă ea impacientată.

— Ba da, răspunse şoferul, dacă ne teleportăm în

Florida. Uite ce e, relaxează-te. Când ajungem, o să vezi că va fi închis din cauza vremii.

— Nu cred, spuse Amanda cu voce slabă.

I se păru că trecuseră ore până când ajunse în faţa clădirii.

Amanda sări din taxi, îi plăti şoferului şi fugi repede pe scări. În holul imens căută din priviri camera 404. O mulţime de fete cu portofolii în braţe se plimbau de colo-colo. Amanda se opri lângă una din ele şi-o întrebă:

— Eşti aici la interviul pentru programul de vară?

— Da, la fel ca toată lumea de aici. Am înţeles că unul sau doi profesori au întârziat din cauza vremii, răspunse fata cu păr negru, şi toate interviurile au fost decalate.

Amandei nu-i venea să creadă ce noroc avusese.

— Glumeşti. Oh, e fabulos… Mulţumesc lui Dumnezeu!

Se duse şi se prezentă secretarei de la recepţie, apoi se aşeză pe un scaun, într-un colţ mai retras. Nu avea niciun chef să discute cu celelalte fete. Patruzeci de minute mai târziu, Amanda îşi auzi numele la interfon şi fu introdusă într-un mic birou. În spatele unui birou se afla aşezată o femeie înaltă, cu păr negru. Pe tăbliţa din faţa ei era scris un nume: doamna Benson.

— Aşază-te, te rog, îi spuse aceasta. Te vei simţi mai bine.

Amanda se aşeză pe un scaun şi-şi puse portofoliul lângă ea.

Aşteptă simţind cum i se strânge stomacul de emoţie.

Doamna Benson era îmbrăcată într-o rochie conservatoare şi Amanda se întrebă dacă bluza ei în culori ţipătoare nu era prea mult.

În sfârşit, doamna Benson ridică privirea şi-i zâmbi.

— Mă bucur că în ciuda furtunii de zăpadă ai putut să ajungi la interviu, domnişoară Colby.

Scoase dintr-un dosar cererea Amandei şi o citi cu interes.

— Mm… văd că eşti foarte interesată de lumea modei.

— Da, spuse Amanda. Am lucrat într-un magazin în Boston, la Bimblebee şi acum o ajut pe mătuşa mea, la Mirrors.

Doamna Benson zâmbi cu subînţeles.

— Am văzut recomandarea de la doamna Noble din dosarul tău. Este o persoană foarte cunoscută.

Amanda îşi alese cu grijă cuvintele. Voia ca răspunsul să-i reflecte adevărata dorinţă.

— Da… Mătuşa Roz m-a ajutat şi este o persoană cu multe cunoştinţe, dar pentru mine este important să reuşesc prin forţe proprii.

— Adevărat? întrebă doamna Benson cu o voce imparţială.

Amanda trase adânc aer în piept şi spuse:

— Ştiu că mătuşa ar putea pune o vorbă bună pentru mine, şi mai ştiu că are multe cunoştinţe în lumea modei. Dar nu vreau să se se întâmple aşa, deoarece niciodată n-am să ştiu dacă am reuşit datorită talentului meu sau doar pentru că sunt rudă cu ea.

Doamna Benson privi direct spre Amanda.

— Eşti foarte idealistă, domnişoară Colby. În şcoala noastră avem o politică foarte competitivă.

Ce a vrut să spună prin „idealistă”, se întrebă Amanda. Am spus ceva greşit?

Doamna Benson întinse mâna.

— Aş dori să-ţi văd portofoliul, dacă se poate.

Amanda îi întinse dosarul greu cu copertă din piele.

Doamna Benson dădea paginile încet, cercetând cu grijă fiecare desen. Scutură din cap la câteva pagini şi făcu comentarii favorabile la altele. Amanda voia să-i spună că mătuşa ei nu-i văzuse portofoliul dar se abţinu de la orice comentariu.

Încercă în schimb să ghicească reacţiile femeii la fiecare pagină. Îi plăceau oare tăieturile fustei verzui? Ce părere avea despre cămaşa rusească? Dar despre culoarea rochiei de seară, la care lucrase aproape o săptămână? Ochii ei urmăreau fiecare pagină pe care o dădea doamna Benson.

În cele din urmă, doamna Benson închise portofoliul, se uită la Amanda şi-i zâmbi încurajator.

— Am văzut multe schiţe foarte bune aici. Ai talent şi potenţial, însă trebuie să-ţi perfecţionezi tehnica. Ai nevoie de ajutor la desen.

Îi întinse dosarul Amandei.

— Bineînţeles, n-ai decât… îşi mută ochii pe fişa de înscriere… şaisprezece ani. De obicei, pentru programul de vară vârsta minimă este de şaptesprezece ani. Dorim ca studentele noastre să fie mature. Oamenii cred că lumea modei este una superficială, plină de fete cu capul în nori. Aici, la Institutul de Modă, noi dorim seriozitate. Numai prin muncă şi dăruire se ajunge la faimă şi… bani.

— Ştiu că sunt mai tânără decât majoritatea celorlalte candidate, spuse Amanda calm, dar sunt sigură că pot munci cot la cot cu ele. M-am gândit foarte serios la asta. Îmi doresc din tot sufletul să învăţ aici.

— Sunt sigură de asta, răspunse doamna Benson. La fel şi celelalte candidate.

Amanda încercă să-i explice că era cel mai mare vis al ei:

— Îmi place să creez noi tendinţe în modă şi, de asemenea, vreau să învăţ tot mai multe despre vânzarea şi promovarea noilor modele.

Doamna Benson zâmbi.

— Furtuna aceasta de zăpadă mi-a dat programul peste cap. Se ridică de la birou, veni în faţa Amandei şi strânse mâna.

— Îmi pare bine că te-am întâlnit.

Amanda se ridică repede de pe scaun şi-i strânse şi ea mâna.

— Când credeţi că pot aştepta un răspuns?

— Experienţa, recomandările şi ceea ce-am văzut în portofoliu m-au impresionat, răspunse doamna Benson. Dar mai sunt multe candidate. Vei primi o scrisoare după cincisprezece februarie.

Amanda se forţă să nu i se vadă pe faţă dezamăgirea că avea de aşteptat atât de mult timp.

Încă nu venise Crăciunul şi avea de aşteptat până de Valentine’s Day.

— La revedere şi vă mulţumesc încă o dată.

Amanda ieşi pe hol şi căută un telefon.

Introduse o fisă şi formă numărul privat al mătuşii de la Mirrors.

— Roz Noble, se auzi vocea acesteia în aparat.

— Bună, mătuşă Roz. Sunt la Institutul de Modă, spuse Amanda cu răsuflarea tăiată…

— Cum te-ai descurcat, draga mea? Ai plecat atât de devreme încât m-am avut când să-ţi văd portofoliul.

— Cred că m-am descurcat bine. O să vorbim despre asta când ne întâlnim, puse Amanda. Vreau să ştiu cum merge cu pictarea pălăriilor?

— Vino la magazin, Amanda. Bernice se ocupă de tot.

— Bine, mătuşă Roz. Vreau să-ţi pun ce surpriză ţi-am mai pregătit. Nu pot să păstrez un secret prea mult timp. Mirrors va apărea într-un articol în Women’s Wear Daily, mâine!

Mătuşa Roz păstră tăcerea multă vreme, încât Amanda crezu că a închis telefonul.

— Despre ce vorbeşti Amanda? Trebuia să scrie despre noi după petrecere.

— Este o surpriză, spuse Amanda, încă încântată. Barry Jameson m-a fotografiat cu una dintre pălăriile Oglindă. A aranjat să apară un articol, mâine, în revistă.

— Cum a putut Barry Jameson să facă una ca asta? Ştie bine că darurile mele de Crăciun trebuie să fie secrete până la petrecere. Mătuşa Roz aproape că ţipa în receptor. Şi acum, datorită lui, va afla tot oraşul! Îmi vine să-l omor. După câte am tras din cauza transportului care n-a sosit, asta îmi mai trebuia! Degeaba te-ai chinuit atât, când totul e ruinat!

Amanda simţi cum i se înmoaie picioarele. Era şocată.

— Mătuşă Roz, şopti ea. N-am ştiut. M-a păcălit. A spus că-ţi voi face o surpriză. Eu… Eu…

— Ia un taxi şi vino imediat aici. Imediat. Vreau să

aud toate detaliile când ajungi la mine în birou.

— Ce pot face ca să îndrept lucrurile? spuse Amanda. Ar fi bine să mă duc să iau fotografiile?

— Nu te mai gândi la asta. Vino drept la Mirrors. Ai multe să-mi explici. Grăbeşte-te!

Înainte să mai poată spune ceva, mătuşa Roz închise telefonul.

Amanda rămase câteva momente cu receptorul în mână. Lacrimi amare îi curgeau pe obraji.

— Nu trebuie să plâng, spuse ea punând receptorul în furcă.

Ieşi din clădire să găsească un taxi.

Capitolul 10

Zăpada cădea încă abundent când Amanda ieşi din clădire şi luă un taxi să se întoarcă la magazin.

Taxiul abia se târa în traficul congestionat, dar în cele din urmă opri în faţa Mirrorsului.

Amanda coborî şi plăti şoferului, apoi rămase pe trotuar făcându-şi curaj să intre şi să dea ochii cu mătuşa ei.

Taxiul porni într-un scrâşnet de pneuri şi noroiul de lângă bordură sări şi-o stropi pe Amanda pe palton.

— Perfect, murmură tânăra. Asta era tot ce-mi lipsea.

Tânăra trase aer în piept, deschise uşa, urcă scările şi străbătu culoarul care ducea la biroul mătuşii. Bătu încet şi intră. Mătuşa Roz stătea la biroul ei.

— Închide uşa. Aşază-te şi spune-mi tot ce s-a întâmplat. Cum ai ajuns să-i pozezi lui Barry Jameson?

Amanda începu să-i povestească tot, din momentul când fotograful îi prinsese, pe ea şi pe Bob în atelier, vopsind pălăriile, până la şedinţa foto din acea dimineaţă. Roz o ascultă cu faţa împietrită şi când termină de vorbit se lăsă tăcerea.

Singurul zgomot din cameră era cel al degetelor lui Roz Noble care băteau darabana în birou.

Nu-mi vine să cred, spuse ea într-un final, scuturând din cap. Nu-mi vine să cred că mi-ai putut face una ca asta. Ce a fost în mintea ta?

Se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe prin cameră.

— Ai fost surdă sau oarbă în ziua când am luat masa cu el? Unde erai când eu şi cu Barry ne-am certat?

— Credeam că faci asta doar pentru ca el să accepte locul pe care-l doreai tu, şopti Amanda cu voce slabă. Mă gândeam…

— Adevărat? se răsti Roz. Chiar gândeşti? Nu ştiai că cea mai importantă regulă în afaceri este să păstrezi secretul tranzacţiilor? Ai ascultat vreodată ce spuneam eu? De câte ori am spus că darurile pentru petrecere sunt secrete? Or gândul de a apărea într-o revistă, ca un fotomodel prestigios, ţi-a întunecat minţile?

Faţa Amandei era roşie ca focul.

— Credeam că te ajut, spuse ea. Nu mi-a trecut prin cap că o să fie un fiasco. Voiam să te ajut pe tine şi Mirrors.

Încercă să-ţi reţină lacrimile care le simţea apărând în colţurile ochilor. Nu dorea ca mătuşa Roz să creadă că vorbele ei o răniseră. Dar unde era adevărul?

Trebuia să admită că fusese surescitată la gândul că poza pentru o revistă importantă. Totuşi, Barry Jameson ştiuse cum s-o facă să creadă că de fapt o ajuta pe mătuşa Roz.

— Ajutor? exclamă Roz bătând cu pumnul în birou. Eşti o copilă fără minte! N-am nevoie de un astfel de ajutor! Ăsta nu e un joc! Este viaţa reală, care în lumea modei este una crudă!

Amanda simţi cum i se strânge stomacul şi i se face rău. Realiză că, în prostia ei, era pe punctul să distrugă reputaţia mătuşii Roz… reputaţie care ţinuse Mirrors în top ani de zile. Acum, Amanda stricase totul. Faima şi popularitatea erau un lucru atât de fragil. Fata se uită cu părere de rău la chipul furios al mătuşii ei. Roz muncise din greu să-şi creeze o reputaţi şi Amanda stricase totul.

„Acum, Roz se gândeşte că sunt un copil prost în care nu e bine să ai încredere”, se gândi Amanda. Se simţea mizerabil şi nu ştia ce să facă.

— Eşti o fată atât de bună. Ştii că te ador, Mandi, dar pur şi simplu am impresia că ai uneltit pe la spate împotriva mea. Pentru tine a fost o aventură, te-ai crezut Cindy Crawford sau mai ştiu eu ce alt model faimos. Ce s-a întâmplat cu tine? Şi interviul de la Institutul de Modă? Credeam că e ceva serios! Eşti nepoata lui Roz Noble şi nici măcar nu ţi-am văzut portofoliul!

— Este ceva serios! exclamă Amanda surprinsă. Am vrut să-ţi arăt schiţele mele, dar niciodată nu ai avut timp. Am vrut să fii mândră de mine, dar erai mereu ocupată. Nu e drept să mă blamezi pe mine pentru asta, nu e vina mea!

— Îmi făcusem timp pentru asta, azi dimineaţă. De unde să ştiu că vei dispărea înainte de opt, când interviul era programat pentru ora unsprezece? Spui că sunt nedreaptă, dar să te strecori afară din apartament, asemenea unui hoţ, este drept? Ceea ce ai făcut azi dimineaţă e drept?

Veni în faţa Amandei, o privi câteva momente, apoi se întoarse şi se aşeză din nou pe scaun.

— Nu vreau să dau vina pe tine, Mandi, spuse ea. Sunt doar dezamăgită, dar îmi dau seama că este numai vina mea. Programul meu este surpa încărcată şi n-am avut timp să discut cu tine de când ai sosit. N-am avut copii şi am crezut că îmi vei urma la conducerea firmei, că te vei comporta asemenea mie. Când te-am adus la Mirrors, a fost prima mea greşeală. Nu trebuia să te las să te implici în problemele firmei, eşti doar o copilă. Însă când ai venit şi mi-ai adus pălăria de pictor, mi-am dat seama că eşti un adevărat talent şi că ai putea face parte din lumea modei. Credeam că visul meu se transformă în realitate sub ochii mei. Nepoata mea favorită are fler în afaceri şi va duce mai departe faima Mirrorsului!

Se ridică din nou de pe scaun, se aplecă peste birou şi se uită în ochii Amandei.

— Să vedem ce putem învăţa din asta. Mai ai foarte multe de învăţat până să-mi preiei afacerea. Tu eşti lumina mea, Mandi. Dar am crezut prea mult în tine şi acum trebuie să plătesc. Nu mi-am dat seama că nu eşti decât o

copilă inocentă. Pentru a putea supravieţui în lumea noastră, trebuie să fii tare şi viclean.

Amanda lăsă capul în jos şi două lacrimi i se prelinseră pe obraz. Nu ştia care lucru este mai rău faptul că mătuşa se răstise la ea sau că o dezamăgise.

— Presupun că mă trimiţi înapoi la Boston, nu-i aşa? şopti Amanda ridicând privirea.

— Nu. Totul trebuie să rămână între noi. Părinţii tăi nu trebuie să afle şi alte imagini negative ale lumii modei. Rămâi aici. Vei lucra la primul etaj. Am nevoie de ajutor. Înainte de Crăciun, este mare aglomeraţie în magazin. Parcă toată lumea face cumpărături pe ultima sută de metri.

Vocea mătuşii Roz era rece şi profesională.

— Bernice a organizat pictarea pălăriilor în depozit. A angajat nişte profesionişti care să facă asta. Vrei să cobori să vezi dacă au nevoie de ceva? Între timp, voi suna la revistă, poate am să pot rezolva ceva. Redactorul şef îmi este prieten.

* * *

Linia de pictat mergea de minune. Câteva persoane aplicau vopseaua, cu instrumente speciale, altele le uscau şi altele le personalizau cu sigla Mirrors.

Totuşi, Amanda nu simţi prea multă plăcere când privi cum pălăriile se transformau din simple pălării de canava în nişte minuni argintii.

„Trebuia să fie momentul meu de glorie, se gândi ea. Dar am stricat totul cu îngâmfarea mea copilărească”.

— Facem nişte lucruri nemaipomenite aici, îi spuse Bernice Amandei. Am angajat nişte adevăraţi profesionişti. Sunt sigură că vom termina la timp. Ai salvat Mirrors, Amanda, nu ştiu cum, dar ai înfăptuit o minnune. Cadourile vor fi extraordinare. De ce nu te duci acasă? N-am nevoie de tine, muncitorii se descurcă de minune.

Amanda ridică o pălărie argintie, o privi câteva secunde şi apoi o puse la loc lângă celelalte.

— Bine. Şi aşa nu mai am chef de nimic astăzi.

Părăsi depozitul şi tocmai traversa primul etaj printre

cumpărătorii grăbiţi, când auzi cum cineva o strigă pe nume.

— Amanda, stai o clipă. Trebuie să vorbim.

Se întoarse şi-l văzu pe Bob.

— Tatăl meu a făcut ceva oribil…

— Acum îmi spui! Amanda îl privi cu răceală. Du-te şi spune-i tatălui tău că nu numai că a stricat petrecerea mătuşii Roz, dar mi-a ruinat şi mie viaţa. Ştia ce face cu această surpriză!!

Amanda se întoarse şi vru să plece.

— Mandi… apuse Bob venind repede lângă ea şi prinzând-o de braţ.

Ea îşi smulse braţul din mâna lui.

— Nu mai vorbesc cu tine. Din cauza ta şi a tatălui tău, tot ce am făcut de când am venit în New York a fost în zadar, spuse ea supărată. Tatăl tău este fericit acum că a putut să se răzbune pe mătuşa mea? Fiul lui este mândru că l-a ajutat? Nu cred că i-a fost greu, a trebuit doar să ameţească o fetişcană proastă din provincie.

— Hei, nu spune asta… Faţa lui se albise în timp ce ea vorbise.

— Ce s-a întâmplat Domnule Mare Şmecher de New York? N-ai nimic de spus în apărarea ta? Mincinos de primă clasă. Vinovat cu diplomă.

Bob încercă s-o întrerupă, dar Amanda i-o tăie scurt.

— Nu contează. Nu vreau să te mai văd. Niciodată. Acum de ce nu pleci? Ieşi afară de aici. Nu mă face să mă simt şi mai mizerabil.

— De ce nu vrei să mă laşi să vorbesc?

— Pleacă! strigă Amanda.

Se întoarse, traversă în fugă etajul şi intră într-o magazie. Se aruncă pe un balot de materiale şi începu să plângă. Ar fi dorit să nu se mai oprească niciodată, atât de tare avea sufletul sfâşiat.

— Amanda, şopti Bob intrând după ea în cameră. Vorbeşte cu mine. Dă-mi o şansă să-ţi explic. Fii rezonabilă.

— Bob? Amanda îşi şterse lacrimile, dar nu-şi

întoarse faţa spre el.

— De ce ai venit aici? N-ai înţeles când ţi-am spus să pleci?

El trase adânc aer în piept.

— Ai dreptate în legătură cu tata. Dar n-am ştie ce pune la cale. Nu, până nu a fost prea târziu.

Bob îşi puse mâna în jurul umerilor Amandei.

— Am vorbit cu el la telefon acum o oră şi am aflat ce pune la cale. Nu mi-a venit să cred. Am venit aici cât am putut de repede ca să vă avertizez pe tine şi pe mătuşa ta.

O strânse cu gentileţe pe Amanda în braţe.

— Aş da orice să pot întoarce timpul cu câteva ore înapoi ca să pot stopa această ridicolă răzbunare. Astfel, ţi-ai da seama cât de rău îmi pare.

Amanda simţi cum îi dau iar lacrimile… Se cuibări mai bine în braţele lui Bob şi începu să se plângă pe umărul lui confortabil.

Capitolul 11

În dimineaţa următoare, Amanda mergea singură spre Mirrors. Roz plecase mult mai devreme spre magazin. Amanda îşi pusese ceasul să sune devreme şi plecase la timp pentru a ajunge când se deschidea magazinul. Nu voia să aibă un tratament preferenţial la Mirrors, după problemele pe care le crease.

Roz venise acasă foarte târziu, nu-i adresase nicio vorbă şi asta o duruse foarte tare. Primul impuls al Amandei fu să-i scrie o scrisoare prin care să-şi ceară scuze, dar după aceea i se păru o prostie. Se decise să n-o mai deranjeze pe Roz şi să stea departe de probleme până va pleca înapoi la Boston.

Astăzi era ziua cea mare pentru Mirrors. Amanda traversă strada şaptezeci şi patru spre Madison Avenue unde se găsea un stand de presă. Stătu câteva clipe în cumpănă… Îi era groază să ceară un exemplar din Woman’s Wear Daily, dar în cele din urmă se decise să-l cumpere.

Primele pagini erau dedicate colecţiei de primăvară a lui Valentino. Următoarele erau despre industria modei:

vânzări, stocuri, expoziţii, ştiri.

Amanda începu să se dea paginile din ce în ce mai repede. Speranţele ei înfloreau.

„Poate n-au scris nimic…” se gândi ea, dar imediat văzu un titlu auriu. „Strălucire la Mirrors”. Scană pagina din priviri. Fotografia ei nu se găsea nicăieri. Erau doar câteva fotografii de la petrecerea de anul trecut. Amanda citi repede reportajul, cu respiraţia tăiată. Nu se menţiona nimic despre pălăriile argintii. Nu era decât lista cu personalităţile invitate şi erau menţionate câteva dintre surprizele oferite oaspeţilor. Asta era tot? Dădu repede paginile până la sfârşitul revistei. Nu se mai menţiona nimic. Oare reuşise mătuşa Roz să contramandeze totul în ultimul moment? Se părea că reuşise. Reveni la pagina cu articolul şi văzu un mic post-scriptum. „Fotografii originale cu cadoul de Crăciun de anul acesta şi cu realizatoarea lui în numărul viitor”. Îi venea să sărute revista şi pe vânzătorul de presă, de asemenea!

Amanda împături revista şi fugi spre Mirrors. Deschise uşa repede şi urcă grăbită scările spre biroul mătuşii Roz.

— Uite! Uite! exclamă ea deschizând revista la pagina cu articolul. Nu este nicio fotografie a cadoului.

— Ştiu, vocea mătuşii era la fel de rece ca şi cu o seară în urmă. Eşti foarte norocoasă. Bess Gray mi-a făcut o favoare şi n-a publicat fotografiile.

— Oh, ce uşurare! Amanda se trânti pe un scaun. Petrecerea se poate desfăşura aşa cum ai planificat…

— Da, este bine să ai prieteni puternici, spuse Roz aşezându-se mai bine în scaunul ei. Numai aşa poţi rămâne în branşă. Bineînţeles, acum îi datorez un favor lui Bess… Nu pot să uit asta. Hai să uităm această poveste. Am să-ţi spun altceva. Am fost foarte supărată aseară, îmi pare rău că te-am făcut să suferi. Am pus Mirrors înaintea tuturor. Te iubesc şi pe tine, şi pe mama ta din tot sufletul, dar Mirrors este familia mea, este copilul meu. Hai să uităm tot! Eşti nepoata mea favorită şi aşa vei rămâne! îi zâmbi Amandei, care sări repede şi îşi îmbrăţişă mătuşa cu

lacrimi în ochi.

— Mai avem o problemă, spuse Roz: te-ai hotărât cu ce te îmbraci diseară? Ce rochie ţi-ai ales?

— Mi-am ales o rochie lungă din organdi crem cu mâneci bufante şi o eşarfă roşu-cărămiziu. Îmi place atât de mult. Nu-mi vine să cred că mă laşi s-o îmbrac! I-am arăta-o lui Cindy ieri şi am rugat-o să mi-o scurteze şi s-o strâmteze puţin. Şi astăzi a spus mă mă ajută să-mi găsesc un colier care să se asorteze. Sunt atât de încântată! Parcă aş fi Cenuşăreasa care pleacă la bal.

— Sunt sigură că vei arăta superb şi mă bucur că te împaci bine cu Cindy, este o fată într-adevăr talentată. Va face carieră în lumea modei. Are gust şi munceşte din greu să se perfecţioneze, spuse Roz zâmbind.

— Pot să te mai rog ceva? Pot să vin cu Bob diseară? El nu ştia nimic de uneltirile tatălui lui.

— După câte ştii invitaţiile au fost trimise cu multă vreme înainte, spuse Roz. Dar Bob, da, poate veni. Este un băiat bun. M-a sunat să-şi ceară scuze şi i-am spus că este binevenit diseară. Cu un gest, îi arătă uşa. Magazinul va fi foarte aglomerat astăzi, ar fi bine să te duci să lucrezi. Vom pleca mai devreme să ne pregătim pentru petrecere. Claude vine la mine în apartament ca să ne coafeze şi să ne machieze.

— Oh! exclamă Amnanda. Ai un stilist personal?

— Nu este personal, doar un prieten foarte bun. Va trebui să arătăm divin, ca să ne încântăm oaspeţii. Mâine vei apărea în reviste şi trebuie să fii în formă, spuse Roz zâmbindu-i cu subînţeles.

Amanda roşi şi lăsă privirea în pământ.

— Mă duc să ajut în magazin, spuse ea cu voce slabă.

— Bine. Acum, tot ce ne rămâne este să sperăm… Amanda ieşi din cameră şi intră în magazie Nu ştia ce dorise să spună mătuşa ei înainte să iasă. Oare nu credea că pălăriile vor avea succes? Inima Amandei se strânse. Pălăriile se transformaseră aşa cum zânele transformă fetele sărace în prinţese. Arătau ca nişte obiecte strălucitoare, specifice Mirrorsului. Amanda zâmbi şi

repetă cuvintele mătuşii ei:

„Acum, tot ce ne rămâne este să sperăm…

* * *

După o zi grea de muncă, Amanda era atât de obosită încât nu credea că o să poată deveni prezentabilă pentru petrecere.

— Claude este aici, auzi ea vocea cameristei. L-am invitat în cabinetul doamnei Noble. Vă aşteaptă acolo.

Francezul se afla în faţa unei oglinzi uriaşe şi a unei truse de machiaj şi mai uriaşe.

— Ah, bon, spuse el cu accent francez. Mătuşa ta este la telefon. O convorbire de afaceri. Tu vei fi prima.

O aşează pe Amanda în faţa oglinzii şi o examină cu aer critic.

— N-ar trebui să ai cearcăne, spuse el urmărind cu degetul cercurile de sub ochii Amandei. Aveam nevoie de o piele proaspătă pentru munca mea. Trebuia să fi dormit la prânz. Dar voi face tot ce pot. Bine că n-ai… cum se spune? Puncte roşii de adolescentă.

Îi strânse părul cu câteva agrafe.

— Lăsăm părul pentru sfârşit. Voi face întâi machiajul, spuse el luând câteva pensule şi tuburi.

— Voi începe cu ochii, spuse Claude punând puţină cremă albă pe cercurile din jurul ochilor Amandei. În primul rând, trebuie să scoatem aceste umbre dizgraţioase.

Cu o mână profesionistă, îi făcu un masaj în jurul ochilor şi apoi puse două straturi de fond de ten în culori naturale, astfel încât în două minute nu se mai cunoştea că avusese cearcăne.

— Mătuşa ta mi-a descris rochia pe care o îmbraci. Va trebui să asortez machiajul la culorile ei, spuse Claude alegând câteva farduri din trusă.

O privi din nou cu atenţie pe Amanda şi alese alte farduri.

— Pentru seară, prefer culorile dramatice. Dar ţie, fiind foarte tânără, o să-ţi fac un machiaj cald, dar strălucitor.

Îi aplică o umbră roz pe pleoape şi-i desenă o linie fină, gri de la un colţ la altul al ochilor şi în final îi aplică strat după strat rimel negru pe genele lungi.

Amanda îl urmărea fascinată pe Claude cum îi transforma chipul. În fiecare zi în care se privea în oglindă, Amanda vedea o fată drăguţă, dar acum începea să vadă o frumuseţe.

Cu atenţie, Claude aplică un strat roz, translucid pe pielea feţiei, a gâtului şi a decolteului. Pe gât îi aplică după aceea o pudră ivorie şi pe obraji un halou roz, apoi îi accentuă oasele obrajilor cu un roz mai închis. Pe buze îi aplică un roz strălucitor…

Se dădu un pas în apoi şi îşi admiră munca.

— Sunt un geniu, se felicită el conturându-i buzele cu un creion. Dar am avut un subiect încântător. Nu-i aşa? întrebă el privind-o pe Amanda pentru confirmare.

Stânjenită de acest compliment, spuse încet:

— Cred că aveţi dreptate.

— Şi acum părul, spuse el scoţându-i agrafele şi începând să-i descurce părul cu o perie imensă.

— Vei purta ceva în păr? Mărgele? Flori?

— Da, spuse mătuşa Roz intrând în cameră. Îi întinse lui Claude o superbă floare de gardenia.

— Oh, Perfect! exclamă Claude ducând floarea la nas şi inspirând profund parfumul. Voi face câteva bucle, aici… şi aici… Acum lucra cu un fier de ondulat atât de repede că aproape o ameţise pe Amanda. Era când într-o parte, când în cealaltă a capului ei. După ce termină de ondulat, îi ridică părul, i-l prinse cu câteva agrafe şi lăsă câteva bulce rebele.

— Oh, mătuşă Roz, este extraordinar! exclamă Amanda. Nu-i venea să creadă ceea ce vedea. Părea o cu totul altă persoană, pur şi simplu nu se recunoştea în oglindă.

— Cred că această coafură simplă, dar totodată elegantă, este perfectă pentru această tânără, nu-i aşa? întrebă Claude. Îi fixă părul cu un spray fixativ şi apoi îi potrivi floarea deasupra urechii drepte. Gardenia delicată,

de culoare crem, cu frunze verzi, se potrivea de minune în părul ei negru, strălucitor.

Faţa Amandei se înroşi de plăcere.

— Arată minunat. Mă simt minunat, spuse Amanda în şoaptă.

— Ai dreptate, spuse Claude ridicând-o de pe scaun şi rotind-o cu câteva mişcări de dans. Vei fi prinţesa balului. Acum, du-te şi te îmbracă. Trebuie s-o transform pe mătuşa ta în regina balului.

— Magnific, spuse mătuşa Roz râzând. Mandi, arăţi absolut fabulos. Te-ai întrecut pe tine, Claude.

Micuţul francez se umflă în pene.

— Nu ştiu timp îi va lua lui Claude să mă aranjeze, spuse Roz întorcându-se spre Amanda. Poţi să pleci când eşti gata. Am încredere în tine să supervizezi ultimele pregătiri. Îţi urez distracţie plăcută.

— Bine, mătuşă Roz, spuse Amanda privindu-se încă o dată în oglindă. Oh, Claude, mulţumesc! spuse ea ieşind repede.

* * *

La intrarea în clădirea unde se ţinea petrecere, era o adevărată mare de fotografi şi jurnalişti.

Când coborî din limuzina mătuşii, în superba rochie crem din organdi luminile bliţurilor începură să se aprindă ca şi cum ar fi sosit o mare vedetă. Dar Amanda se grăbi spre uşile Mirrorsului, sătulă de fotografi. Intră şi merse pe covorul roşu până spre imensa grădină decorată în argintiu şi alb.

Scena îi tăie respiraţia. În fiecare colţ al sălii se aflau imense plante tropicale, fiecare având inflorescenţe albe, care miroseau ameţitor. De-a lungul pereţilor se aflau mese încărcate cu bunătăţi în platouri de argint. Totul arăta apetisant, asemenea unei expoziţii culinare. Printre superbe sculpturi în gheaţă se găseau peşti imenşi care înotau în sosuri în culori extravagante, sandvişuri atât de mici încât îţi era frică să nu le pierzi în mână, icre negre, fructe exotice, fazani, prepeliţe, zeci de feluri de prăjituri. Pe o mică platformă, era amplasată o mică orchestră care

în acel moment îşi făcea încălzirea. Iar în mijlocul camerei, lângă un brad de Crăciun cu decoraţii argintii se găseau o sută de cutii împachetate în hârtie argintie, cu câte o elegantă carte de vizită pe care era scris numele proprietarului cadoului.

Amanda se opri în faţa lor. Ştia că în ele se află „pălăriile ei”. Spera ca totul să meargă bine. Se întoarse şi o văzu pe mătuşa ei intrând în încăpere.

Mătuşa Roz era subţire şi elegantă. Era îmbrăcată într-o rochie din mătase neagră cu broderii argintii. Claude o transformase cu adevărat în regina balului. Părul îi era prins într-un coc elaborat, în care străluceau pietre preţioase. La gât şi în urechi îi atârnau diamanate. Era o adevărată doamnă.

Veni şi strânse mâna nepoatei sale.

— Parcă aş fi la tribunal şi aştept ca juriul să dea verdictul. Acum vor începe să intre în sală, şi sunt o sută de juraţi.

Amanda urmări din priviri intrarea invitaţilor. Încetul cu încetul, sala se umplea de celebrităţi în haine strălucitoare. Prietenii ei din Boston n-o vor crede niciodată că a stat în aceeaşi încăpere cu asemenea vedete, se gândi ea zâmbind. Nici măcar mama ei!

Amanda o zări pe Cindy şi plecă în întâmpinarea ei.

Şi Cindy era cu tot alta. Era îmbrăcată într-o rochie trei sferturi, mulată pe corp, de un poz pal. Parcă era o păpuşă Barbie.

— Arăţi adorabil, spuse Amanda admirând-o. Oh, şi colierul tău este superb, exclamă ea privind cuarţul roz pe care îl avea la gât.

— Eu l-am desenat, explică Cindy cu mândrie. Când am aflat că sunt invitată, m-am decis să arăt ca o nouă creaţie.

Ambele fete izbucniră în râs.

— Şi tu arăţi admirabil, spuse Cindy.

Începură să discute despre invitaţi şi despre hainele cu care erau îmbrăcaţi.

— Ai făcut o treabă bună cu această rochie, Cindy,

spuse Rachel din spatele lor. Ştiu că voiai s-o ţii pentru tine, dar cred că arată mai bine pe mine.

Rachel era îmbrăcată într-o rochie strâmtă, lipită de piele, mult deasupra genunchilor, de un albastru electric. Arăta alunecos, ca un şarpe care pleacă la vânătoare.

— Arată imposibil, îi şopti Amanda lui Cindy ca unei prietene.

Cindy începu să râdă.

— Asta i-am spus şi eu, dar a înţeles că doresc eu rochia şi a ţinut morţiş s-o poarte. Nu ţine cont de părerea nimănui, chiar dacă lumea îi vrea binele, face totul de capul ei. Dar n-o să-i ţină la nesfârşit.

— Nu-mi vine să cred! exclamă Amanda cu răsuflarea tăiată.

Rachel fugea în întâmpinarea lui Bob, care tocmai intrase pe uşă. îi sări în braţe şi-l sărută. Apoi îl luă de braţ şi se lipi de el.

— Uită-te la asta! spuse Cindy revoltată. N-are pic de ruşine!

În momentul când Bob încercă să se întoarcă s-o caute pe Amanda din priviri, Rachel îl trase mai aproape de ea şi rochia i se despică pe o parte de sus până jos.

— Ha! Ha! începu Cindy să râdă. Regina a rămas în pielea goală!

Rachel lăsă capul în jos şi o luă la fugă spre uşă.

Cindy o luă pe Amanda de braţ.

— I-am spus că este prea strâmtă. Dar n-a vrut să mă asculte. Acum, dezastrul s-a produs! Aşa-i trebuie! După faptă şi răsplată!

Amanda o privi pe Rachel cum iese pleoştită din sală.

— Cred că acum o să spună că rochia a fost de vină. Materialul era prost!

— Ar fi bine să te duci la Bob, spuse Cindy. Cred că nu se uită disperat după Rachel, ci după tine!

Bob o luă pe Amanda în braţe şi o sărută pe frunte.

— Eşti cea mai frumoasă fată de aici.

Oaspeţii se strânseră în jurul meselor, mâncând, bând, râzând şi discutând. La sfârşit, mătuşa Roz ţinu un

toast şi-i invită să-şi ridice cadourile din jurul bradului.

— Roz! exclamă editorul şef de la Vogue scoţând pălăria din cutie. Tu numeşti asta o chestie şic? Dar este absolut adorabilă! A-do-ra-bilă! Nu ştiu cum ai putut inventa aşa ceva! Cadourile tale sunt în fiecare an mai interesante!

Toţi oaspeţii erau de acord cu această remarcă. Toată lumea era încântată de pălării. Erau un succes!

Mătuşa Roz veni lângă Amanda.

— Am făcut-o din nou! făcu o pauză. De fapt, tu ai făcut-o! O cuprinse cu un braţ de mijloc şi o trase drăgăstos alături de ea. Am avut unele dubii, după cum ştii. Dar cred că talentul tău va face ca familia noastră să aibă un viitor strălucit. Roz începu să râdă şi-şi sărută nepoata pe frunte.

— Am tremurat de frică, dar sunt încă în top! Amanda era mândră de mătuşa ei. Aceasta era cea mai bună zi din viaţa ei.

Capitolul 12

Amanda dormi până târziu în dimineaţa următoare. Nu-i venea să creadă că în această după-amiază se va întoarce la Boston. Se ridică repede din pat şi începu să-şi facă bagajul.

Îşi reaminti seara trecută şi zâmbi. Tot evenimentul a fost un succes, petrecerea a fost superbă, pălăriile au avut un succes enorm şi şi-a petrecut întreaga seară la braţul lui Bob. Nu dorea ca acest vis frumos să se termine.

Îşi aranjă cu grijă rochia primită de la mătuşa Roz în geantă. Nu ştia unde o va putea purta în Boston, dar era rochia ei de Cenuşăreasă, la care ţinea foarte mult. Stătea cu urechile ciulite în speranţa că va auzi telefonul sunând. Îşi luase deja rămas bun de la Bob, dar spera că o va mai suna o dată.

Gândurile îi fură întrerupte de o bătaie în uşă.

— Eşti gata, dragă? Michael a luat deja bagajele mele. Poate să le ia şi pe ale tale să le ducă la limuzină?

— Imediat, mătuşă Roz, răspunse Amanda. Îşi ridică bagajele şi aruncă încă o privire în cameră.

— Aş vrea să plecăm din vreme la aeroport, spuse mătuşa Roz învârtindu-se prin apartament ca să pună totul în ordine. Traficul era şi aşa teribil din cauza zăpezii, dar acum este şi mai rău, pentru că toată lumea pleacă în vacanţa de Crăciun.

Exact în momentul în care ajunseră la uşă, se auzi soneria. Când deschise uşa, îl zăriră pe Bob, roşu la faţă şi cu răsuflarea întretăiată.

— Era cât pe ce să nu vă mai prind, spuse el răsuflând din greu. Le zâmbi Amandei şi lui Roz. Am ceva pentru tine, Amanda, spuse el întinzându-i o cutie frumos ambalată.

Ea smulse hârtia roşie, deschise cutia şi rămase uluită. Nu-i venea să creadă.

— Oh, este minunată, şopti ea uitându-se cu dragoste la Bob.

Încet, scoase din cutie frumoasa păpuşă de porţelan pe care o văzuseră în vitrina magazinului de jucării. Amanda îmbrăţişă păpuşa cu păr negru şi rochie roşie din catifea. Se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe Bob în faţa mătuşii Roz, care se întoarse stânjenită cu spatele.

— Este cel mai frumos cadou de Crăciun pe care l-am primit vreodată…

— Îmi pare rău că vă întrerup, spuse mătuşa Roz, dar trebuie să ne grăbim să prindem avionul de Boston…

— Ştii ce? spuse Bob repede. Vreau să vii înapoi. Vreau să spun… se încurcă apoi reluă, când vei reveni în New York, aş vrea să-mi dai un semn de viaţă. Aş dori să ne mai vedem. În februarie plec la Universitate în Columbia, aş dori să vii să mă vizitezi.

Ochii Amandei scânteiară de plăcere şi surpriză.

— Da. Mi-ar plăcea, spuse ea sărutându-l din nou.

Bob o ajută să-şi ducă bagajele la limuzină şi o ajută pe Roz să se urce în aceasta.

Amanda şi Bob rămaseră câteva clipe pe trotuar să-şi ia un ultim rămas bun.

— Nu voi uita niciodată această săptămână, spuse Amanda uitându-se în ochii lui Bob.

El îi luă mâinile în ale lui şi le sărută pe rând.

— Şi nu uita că ne putem întâlni în viitor şi avea alte amintiri plăcute, spuse el aplecându-se şi dându-i Amandei un ultim sărut.

— Hai repede, Amanda, vom pierde avionul, se auzi vocea mătuşii Roz din limuzină. Amanda se urcă lângă ea şi se întoarse spre Bob.

Când maşina porni, Bob rămase pe trotuar făcându-i cu mâna. Când maşina dădu colţul, el dispăru şi Amanda simţi cum îi dau lacrimile.

— Te-am văzut vorbind cu Barry Jameson aseară, spuse Amanda după câteva minute de tăcere. V-aţi împăcat cumva?

— Da, Barry şi cu mine am clarificat unele lucruri. În branşa noastră, nu e bine să ţii mult timp supărarea şi să încerci să te răzbuni. Şi oricum, ne cunoaştem de multă vreme şi ne stimăm reciproc foarte mult. Nu sunt sigură că voi uita acest incident foarte repede, dar Barry ştie că nu e bine să se pună rău cu mine.

— Oh, îmi pare bine că v-aţi împăcat. Mă simţeam responsabilă pentru acest episod.

— Nu voi spune că nu m-ai supărat, dar suntem în familie şi te-am iertat. Mai ales că pălăriile tale au avut un succes atât de mare. Asemenea lucruri se întâmplă în mod curent în industria modei. Toată lumea vrea să iasă în faţă şi mijloacele pe care le folosesc unii nu sunt întotdeauna ortodoxe. Mătuşa Roz făcu o pauză. Dar în mare, a fost o săptămână bună, nu-i aşa?

— Aşa cred, replică Amanda încet.

— Chiar m-ai impresionat. Ai lucrat în magazin, mi-ai aranjat brazii de Crăciun, şi ai venit cu ideea care mi-a salvat petrecerea. Vreau să-ţi spun că ai un loc asigurat la mine în magazin pentru vara aceasta. Dacă vei dori, bineînţeles.

— Chiar vrei să mă întorc? întrebă Amanda, uluită.

— Este exact ce am spus. Oricum, îţi va trebui un loc unde să stai când vei veni la cursurile de vară de la Institutul de Modă.

— Poftim? Amanda aproape că se sufocă de emoţie. De unde ştii…

— James Ferguson a fost la petrecere. Mătuşa Roz o privea zâmbitoare pe Amanda. Este directorul de la Institutul de Modă.

— Şi l-ai întrebat despre mine?

Roz o prinse cu braţul de talie şi o trase lângă ea.

— Ştiu că nu trebuia, dar am pus o vorbă bună pentru tine. Oricum, şi el a fost încântat de pălării şi când i-am spus că a fost ideea ta a rămas impresionat. Jimmy m-a sunat azi-dimineaţă şi mi-a spus vestea cea mare.

Se îmbrăţişară şi apoi continuă:

— Mi-a spus că ţi-a citit cererea de înscriere şi a vorbit cu doamna Benson. Ai mult talent, dar trebuie să înveţi să desenezi şi să mai lucrezi la proporţii. Dar ai un mare atu: eşti naturală!

— Voi învăţa! Voi învăţa! promise Amanda. De-abia aştept să mă întorc aici, la şcoală.

— Aş dori să înveţi la ei şi după cursul de vară. Dacă vei termina în primele zece locuri, vei putea rămâne mai departe, ca bursieră. Depinde de tine, draga mea! spuse mătuşa Roz privind-o serios.

Amanda păstră un moment de tăcere, uitându-se pe geamul limuzinei roşii. În spatele lui se vedeau clădirile impozante din Manhattan. Se gândi că această săptămână fusese primul pas în viitoarea ei carieră.

Acum ştia ce o să facă şi unde o să ajungă.

— Mulţumesc pentru tot, mătuşă Roz, spuse ea întorcându-şi privirea spre aceasta. Ştiu că am multe de învăţat, dar am pornit cu dreptul şi n-am de gând să mă opresc până nu voi cuceri Manhattanul, apoi Parisul, Milanul şi întreaga lume a modei!

Sfârşit